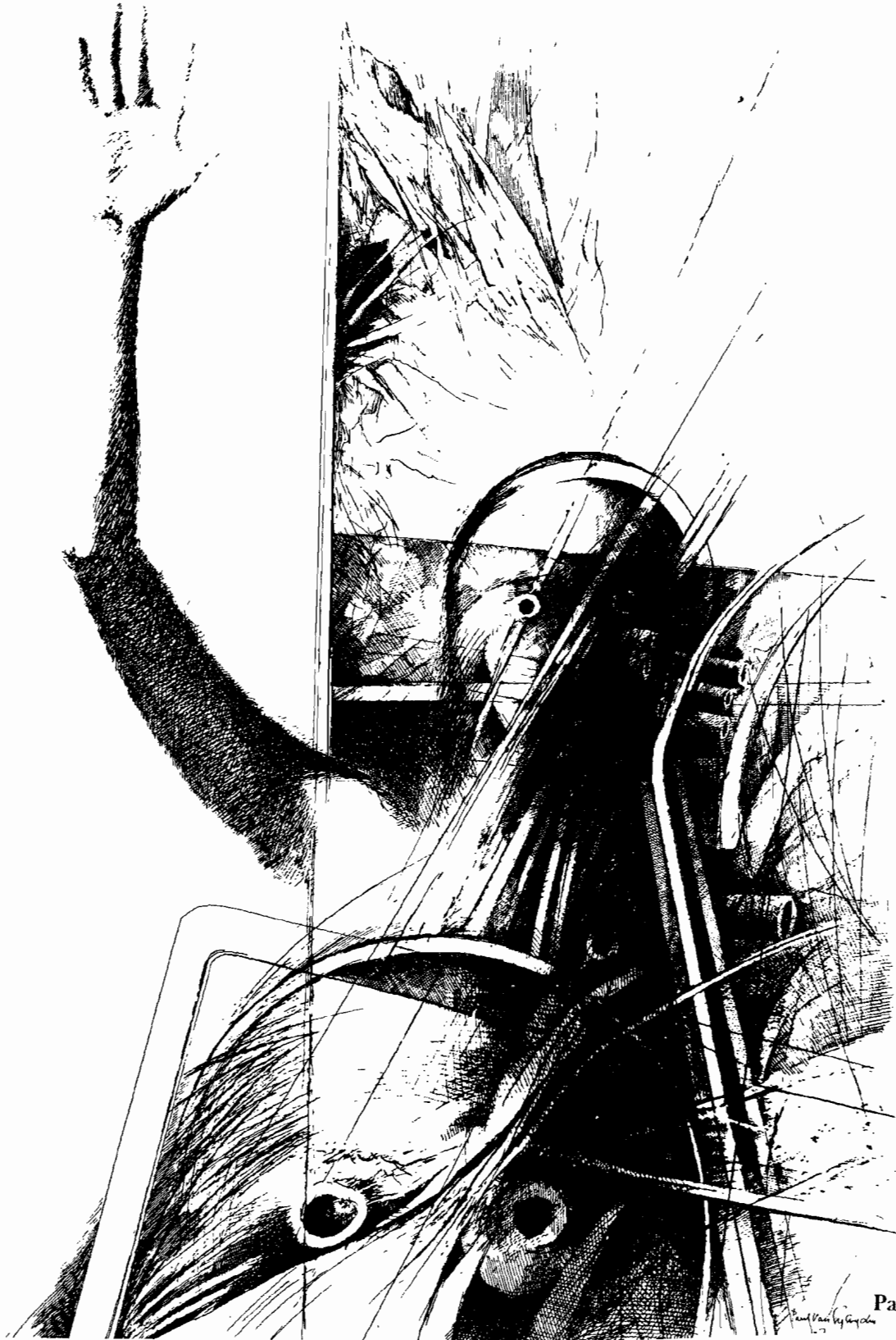

DEVREDEVREDEV

TIJDSCHRIFT VOOR INTERNATIONALE POLITIEK EN VREDESPROBLEMEN - 13e jg. nr. 98 - dec. 1970 nr. 10

Paul van Gysegem

"VREDE" kenbaar maken...

De medewerkers aan "Vrede" vermenen dat het wenselijk is een inspanning te doen om "Vrede" beter te doen kennen. Om die reden komen we een kleine aanplakbriet uit te geven - formaat 0,30x0,42 m, waar de tekening op de laatste bladzijde van dit nummer verschoont. Nu moeten we deze zo breed mogelijk verspreiden, en deze o.m. laten withangen in : lokalen, burelen, boekhandels, winkels, scholen, bibliotheken enz. enz.
Laat ons weten hoeveel affiches u kunt plaatsen. We zenden u deze per keren-de. Dank bij voorbaat !
JEUIGDWEDESTRIJD

V R E D E
tijdschrift voor internationale politiek en vredeproblemen.
uitgave van het Vlaams Comité van de Belgische Unie voor de Verdediging van de Vrede
maandblad 10 nrs. per jaar

REDACTIE-BEHERR-PUBLI-CITEIT :
136 Bagattenstraat 9000 Gent
tel. 09/23.82.52
prk : 10.112.88. BUVV Vlaams Comité Gent

ABONNEMENTENDIENST :
158 Martelaarslaan 9000 Gent
tel. 09/23.75.43

LEESGELD
140 fr. per jaar
15 fr. per nummer
verantw. uitgever :
M. Vanderborcht
Houwaertplein 14
1030 Brussel
drukkerij GAKKO s.v.
Gent.

"Vrede" wil de spreekbuis zijn van al diegene die - door degelijke informatie of voorstellen - een bijdrage willen brengen tot de internationale ontspanning.
De redactie doet dan ook beroep op de medewerking van al diegene die hiertoe kunnen bijdragen.
Ook de lezers van "Vrede" kunnen hieraan hun medewerking verlenen.
De ondertekende artikels beantwoorden dan ook niet noodzakelijkerwijze aan het standpunt van de redactie.

UIT DE INHOUD

editoriaal "Een Struisvogelpolitiek" A. De Smet
de Krisis in het Midden Oosten J. Wolles
op de uitkijk "SOS Pakistan" vertiezingen in de Verenigde Staten J. De Schuyter
Angela Davis C. De Smet

Bohvie T. Baillieu

25 j. O.V.N. Centrum v. Unorecht R. Sommereyns

Brazilië Colam - E.H. Donckers

een interview met Marcos Anas over Spanje
cultuur - Fernand Léger
interview met Paul Van Gijsegem door Paula Burghaave

DE POSTBODE BELT SLECHTS EENMAAL...
Begin december kunt u de postbode verwachten met het kwijtschrift voor het abonnement op "Vrede" voor 1971. Zoals wij u bekend maakten zal hij een bedrag van 140 fr. komen ontvangen. Opgepast. De postbode komt slechts éénmaal. Neem dus schikkingen om het kwijtschrift af te rekenen. Weet dat u ons hiermee heel wat tijd en administratieve besloimmeringen bespaart. Bij afwezigheid, laat niet na in het postkantoor - winket postabonnementen - het kwijtschrift te vereffenen. Zo dit niet mogelijk is mag u natuurlijk eveneens op onze Prk. 10.112.88 - B.U.V.V. - wij zijn overtuigd dat u de noodzaak begrijpt van het pro-bleem dat zich voor ons stelt : t.t.z. het leesgeld op 140 fr. te brengen. De talrijke prijzverhogingen inzake papier, drukkosten en... de BTW hebben ons voor het onvermijdelijke geplaatst.
De belangloze inzet van onze medewerkers, onze militanten, volstaan jammer genoeg niet om een tijdschrift uit te geven.
En is het ook niet waar dat, in vergelijking met de prijs van de andere tijdschriften, waarin men dan nog meestal publiciteit verkoopt, "Vrede" aan de lage kant ligt.
Om ons toe te laten, ondanks de prijsverhogingen, "Vrede" steeds beter en degelijker te maken doen we een beroep op de lezers die de mogelijkheid hebben zich voor een steun-abonnement in te schrijven. De prijs hiervan is 250 of 500 fr.
Onze dank bij voorbaat !

STRUISVOGELPOLITIEK

Voor het eerst sinds twintig jaar kwam er, in de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, een meerderheid voor de opname van de Volksrepubliek China uit de bus. 51 landen stemden voor, 49 stemden tegen en 23 onthielden zich. Een jaar geleden was de verhouding nog : 51 voor, 52 tegen en 25 onthoudingen.

Oostenrijk, Canada, Chili, Guinea en Italië die zich onthielden in 1969 stemden nu voor. Bolivia, Botswana, Cameroun, de republ. van Centraal Afrika, Ierland, Luxemburg, Maleisië en Peru die vorig jaar tegen stemden onthielden zich. Cambodge en het eiland Mauritius die tijdens vorige zitting voor stemden brachten nu een negatieve stemming uit.

Pekin zal echter niet in de O.V.N. opgenomen worden. Eens te meer werd de motie van de Verenigde Staten, die bepaalt dat de opname van China een belangrijk probleem is wat een twee derde meerderheid noodzakelijk maakt, aanvaard met 66 voor, 52 tegen en 7 onthoudingen. Ook hier is een ernstige verschuiving merkbaar gezien vorig jaar 71 voor stemden (tegen) 48 tegen en 4 onthoudingen.

Voor wat de eerste resolutie betreft kreeg Washington de steun van Griekenland, Turkije en Spanje voor wat de Europese landen betreft. In deze lijst vindt men eveneens tal van mini-staten en landen waarvan door iedereen erkend wordt dat zij een fascistisch regime kennen. Ik vernoem hier slechts : Costa-Rica, T Chad, Formosa, Haiti, Brazilië, Argentinië, Zuid-Afrika enz.

De Verenigde Staten moeten dus niet heel fier zijn in dit gezelschap. België heeft zich bij deze stemming eens te meer onthouden. De Belgische pers, ik noem hier bv. De Standaard - heeft het zelf niet nodig geacht dit aan zijn lezers bekend te maken. Enkele weken geleden heeft M.Harmel, minister van Buitenlandse Zaken verklaard dat België Pekin reeds virtueel erkende. Het woord is wellicht brutaal maar dergelijke dubbelzinnigheid wordt in de gewone omgang hypocrisie genoemd.

Het is bekend dat de Belgische regering, zoals de Verenigde Staten, voorstander is van het principe van de twee China's. Pekin en Taipeh zijn echter beide tegen een dergelijke zienswijze. Wij hebben kunnen vaststellen dat na de erkenning van de Volksrepubliek China door Canada en Italië, Formosa onmiddellijk haar diplomatieke betrekkingen met deze landen verbroken heeft.

De opname van Pekin in de O.V.N. en de erkenning van dit land met zijn 750.000 miljoen inwoners wint echter gestadig veld. 50 regeringen, waaronder met uitzondering van België, Luxemburg, de Duitse Bonds Republiek en de V.S. alle NATO-landen knoopten reeds diplomatieke betrekkingen aan met dit onmetelijk land. Zij zijn er zich echter van bewust geworden dat een wereldorganisatie, waarvan het land met het grootste aantal inwoners uitgesloten blijft, geen enkele duurzame oplossing kan bieden.

Dat onze regering hierbij afzijdig blijft is slechts de bevestiging van het feit dat haar buitenlandse politiek nog steeds in hoofdzaak op deze van de Verenigde Staten is afgestemd. Een dergelijke houding beantwoordt zeker niet aan de zienswijze van de meerderheid van onze bevolking. Terloops mag hier wel gezegd worden dat de houding van de BSP ministers, wiens partij zich tijdens nationale Kongressen herhaaldelijk uitsprak voor de erkenning van Pekin, hier werkelijk onbegrijpbaar is.

De houding van onze regering naar aanleiding van de recente bombardementen op Noord Viëtnam ligt eveneens in dezelfde lijn.

Terwijl in Pakistan de moderne technische middelen ontbreken om een bevolking ter hulp te snellen heeft de V.S. de middelen ter beschikking gesteld om eens te meer , in Noord Viëtnam dood en vernieling te gaan zaaien.

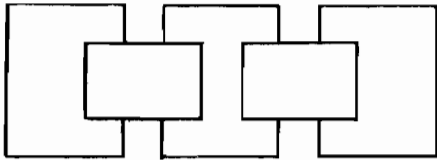
Alle vredesverklaringen van Nixon ten spijt komt er, na de interventie in Cambodge, met de herneming van de bombardementen een nieuwe daad die als uiteindelijk doel heeft de Konferentie van Parijs over Viëtnam virtueel onmogelijk te maken.

Het stilzwijgen van de Belgische regering is hier eens te meer opvallend. Men moet zich hierbij eens te meer de vraag stellen waar de Belgische Buitenlandse Politiek bepaald wordt ?

Onze parlementairen, de openbare opinie van ons land, dragen hier zeker een grote verantwoordelijkheid. Langer zwijgen kan vroeg of laat slechts als "medeverantwoordelijkheid" geïnterpreteerd worden.

De door onze regering gevoerde "struisvogelpolitiek" kan niet langer meer getolereerd worden.

A. De Smet.

De crisis in het Midden-Oosten

EEN BELANGRIJKE UNO-RESOLUTIE

Na een langdurig debat werd op 4 november een door het Afro-Aziatisch blok ingediende resolutie door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties aangenomen. 57 landen stemden voor, 16 tegen en 39 onthielden zich. Tussen de tegenstemmers noteren we Israël en de Verenigde Staten.

De door de Algemene Vergadering aanvaarde tekst is in menig opzicht zeer belangrijk.

In de eerste plaats omdat een verlenging van het staakt het vuren wordt aanbevolen voor een nieuwe periode van drie maanden.

Er wordt aan toegevoegd dat deze periode de mogelijkheid biedt voor het op gang brengen van onderhandelingen voor een politieke oplossing van het conflict (missie Jarring).

De resolutie preciseert verder in duidelijke termen de basisbeginselen van deze politieke regeling :

- de resolutie van de Veiligheidsraad van 22 november 1967, welke voorzag in de terugtrekking van de Israëlische troepen uit de bezette gebiedsdelen, erkenning en eerbiediging van de soevereiniteit, territoriale onschendbaarheid en politieke zelfstandigheid van alle staten in het Midden-Oosten.

- de eerbiediging van de rechten der Palestijnen is een onmisbaar element voor de vestiging van een rechtvaardige en duurzame vrede.

Deze laatste clause is een belangrijke vooruitgang op de resolutie van de Veiligheidsraad in 1967, waarin men slechts gewaagde van "een rechtvaardige regeling van het vluchtelingenvraagstuk".

De reacties van de bij het conflict betrokken partijen waren betekenisvol :

De Verenigde Arabische Republiek aanvaarde onmiddellijk de verlenging van het wapenbestand, onder de door de UNO gestelde voorwaarden.

Israël daarentegen was bitter gestemd. Zij zag in de UNO-resolutie "een hindernis voor het hernemen van de besprekingen."

Het invloedrijke blad Maariv was zeer scherp : de Algemene Vergadering wordt ervan beschuldigd de vredeskansen verlaten in de Novemberresolutie van 1967 te hebben gesaboteerd !

Begrijp wie kan ! !

Maariv typeerde de steun van de UNO aan de door de Afro-Aziaten ingediende resolutie als een ernstige diplomatieke nederlaag voor Israël en... de Verenigde Staten.

Nochtans durfde de Israëlische regering het niet goed aan de internationale opinie te tarten. Deze vrees wordt weerspiegeld in bepaalde toespraken van de Israëlische leiders.

Zo verklaarde vice-eerste minister Allon, "dat Israël een gebaar moet stellen voor het hernemen van de missie Jarring."

Zelfs Dayan verklaarde zich voorstander van de missie Jarring. Hij voegde er echter aan toe "dat de beslissing van de Verenigde Naties ons niet zal verplichten de bezette gebieden te ontruimen.

De commentator van De Standaard (9.10.70) liet verstaan dat ook redenen van binnenlandse politiek een verklaring vormen voor de 'gematigdheid' van Dayan :

"Morgen kan hij wel weer aan het grommen slaan. Maar omdat hij zoekt naar een meerderheid binnen de Arbeiderspartij om zo zijn benoeming tot premier veilig te stellen voor het geval mevrouw Meïr van het toneel verdwijnt, dienen zijn woorden tegen die achtergrond te worden gezien",

Dat onder druk van de regering Dayan zich achteraf distantieerde van zijn eigen woorden, verandert niets aan deze vaststelling.

Fundamenteel in de argumentatie van Israël tegen de besprekingen, was de beweerde verplaatsing van Sovjetrussische SAM-raketten langsheen het Suezkanaal. Begin november stelde Israël als voorwaarde voor deelname aan onderhandelingen de ontmanteling van dit anti-luchtdoelstelsel.

Het manke van deze argumentatie is duidelijk :

- 1) het geldt hier immers een defensief systeem, dat enkel effect sorteert bij een luchtaanval van Israël;

- 2) Allon zelf verklaarde dat ook Israël militair baat heeft gevonden bij het staakt het vuren om zijn posities langsheen het Suezkanaal te versterken. Volgens verklaringen van regeringswoordvoerders is Israël sterker nu, dan voor het ingaan van het bestand.

De door de Verenigde Staten versterkte steun aan lucht- en grondmacht zou het anti-raketsysteem langs Egyptische zijde neutraliseren. Israël behoudt aldus zijn militair overwicht.

De Nixon-administratie is tenandere zeer gul met zijn militaire hulp aan Israël. Naar Reuter meldt zou het grootste deel van het Amerikaans programma voor militaire hulp aan het buitenland dit jaar bestaan uit militaire kredieten aan Israël.

In het licht van deze feiten kan men het blad Maariv gelijk geven : de resolutie van de Algemene UNO-vergadering was een nederlaag voor Israël en de Verenigde Staten.

J.WOLLES.

Akkoord Bonn - Warschau.

De ondertekening van de overeenkomst tussen de Duitse Bondsrepubliek en de Volksrepubliek Polen heeft een zekere historische betekenis.

De normalisatie van de betrekkingen tussen beide landen, o.m. de feitelijke erkenning van de Oder-Neisse-grens, is zonder twijfel een belangrijke bijdrage tot de ontspanning in Europa en een belangrijke etappe naar het tot stand komen van een Europees Veiligheidsverdrag.

Het akkoord werd geparafeerd door de H.H. Walter Scheel en Stefan Jedrychowski.

Half december gaat Eerste Minister Brandt naar Warschau om de overeenkomst te bekrachtigen. We komen op dit belangrijk onderwerp terug in ons volgend nummer.

OP DE UITKIJK

S.O.S. PAKISTAN...

De volkeren van de derde wereld, die onder het kolonialisme, maar meestal ook nog vandaag, door de Kapitalistische wereld werden en worden uitgebuit, hebben niet alleen een onmogelijke economische achterstand op te halen, hun landen hebben nog met een andere handicap af te rekenen, nl. de natuurelementen waartegenover zij meestal weinig verweermiddelen hebben.

Vernoemen wij maar als voorbeeld de opeenvolgende aardbevingen in Marokko, Turkije, Iran, Peru e.a. op te belanden bij de afschuwelijke ramp die vandaag Oost Pakistan treft.

Ondervoed, in huizen wonende die aan niets kunnen weerstaan, het ontbreken van degelijke gezondheidsdiensten, gemis aan wegen en verbindingsmogelijkheden en zovele andere factoren, hebben als gevolg dat, om het even welke natuurramp, katastrofale afmetingen aanneemt.

Dit was zeker eens te meer het geval voor wat Oost-Pakistan betreft.

De eerste berichten die ons over deze ramp bereikten waren reeds verschrikkelijk. De TV beelden lieten ons toe een klein idee te hebben van de verwoesting en de ellende van een volk. Gewoon verschrikkelijk.

En bij ons kwam de zucht naar sensatie aan bod. Pers, radio en TV vlogen er maar op los. Het kwam niet op een paar honderd-duizend Men ging gewoon aan opbod doen. De man in de straat staat dan meer dan ooit bij dit alles perplex.

Deze super-informatie overrompelt hem. Het heeft zo'n omvang dat hij er niet meer bij kan en ... buitendien is het allemaal zover...

En dan kwam de oproep om hulp. Niet vanwege één nationale beweging, waar ieder bij zou kunnen aansluiten... Neen iedere organisatie voor zichzelf. In "zuilen" volgens de goede Belgische tradities... Want ieder heeft zijn eigen administratie, zijn eigen aangezicht dat hij wil tonen...

Intussen spreekt niemand over de middelen waarop dergelijke rampen, zij het dan gedeeltelijk, zouden kunnen voorkomen worden. Over het gemis aan weerkundige observatieposten die het mogelijk zouden maken de bevolking tijdig te verwittigen. Over de dijken die niet aangepast zijn. Over het ontbreken van een goed gecoördineerde hulp die op wereldschaal steeds klaar zou moeten staan om onmiddellijk in te springen.

Het zijn de regeringen van gans de wereld die, onder leiding van de OVN, sinds lang een dergelijke organisatie hadden moeten voorzien. Een soort vrijwillige brandweer die, op wereldschaal dan, onmiddellijk paraat is om in te springen waar hoogstnoodzakelijk is. Een wereldorganisatie die, hetzij rechtstreeks, hetzij onrechtstreeks, over het nodige aantal hospitaalschepen, helicopters e.a. modern materiaal zou moeten kunnen beschikken om onmiddellijk hulp te kunnen bieden.

Intussen zijn opnieuw niet alleen honderdduizenden mensen omgekomen door de ramp maar ook omdat ze uren, dagen vruchteloos naar de zo noodzakelijke hulp hebben gewacht.

Het sensationele van de ramp is voorbij. De berichten over Oost-Pakistan verschijnen nog op de zoveelste bladzijde van de krant. Intussen sterven verder mensen. De sensatie is er echter af. Het leven in onze maatschappij, waar men het individualisme, het "ik" voor alles, tot het ideale projecteert, gaat zijn gewone gang verder.

En vele van onze medemensen, vruchten van onze zo geroemde Westerse Kristelijke beschaving (de welvaartmaatschappij) zullen over de ramp in Oost-Pakistan alleen n weten te zeggen dat dit nu "eenmaal" de fataliteit is waaraan de mensen van de derde wereld zich moeten onderwerpen, het lot dat hun beschoren is...

Maar dat nemen we niet! Want we zijn allen medeverantwoordelijk!

Interim

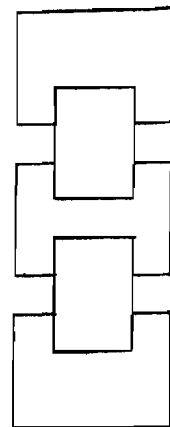
De ziekte en het overlijden van de moeder van onze vriend Ward Ruyslinck liet hem niet toe deze maandelijkse "Uitkijk" te schrijven.

We bieden hem en zijn familie onze oprechte deelneming aan in het zwaar verlies dat hen treft.

ALGEMENE VERGADERING VAN DE ORGANISATIE VAN DE VERENIGDE NATIES

M. Edvard HAMBRO, afgevaardigde van Noorwegen bij de Verenigde Naties werd door de Algemene Vergadering als voorzitter verkozen. Tijdens deze bijeenkomst werden eveneens de voorzitters van de zeven verschillende pleniëre commissies verkozen :

POLITIEKE COMMISSIE (ontwapening) M. Andres Aguillar (Venezuela)
POLITIEKE COMMISSIE (apartheid en Palestijnse vluchtelingen) M. Abdul SAMAH - Afghanistan
ECONOMISCHE COMMISSIE M. Walter Guevara Arzo - Bolivia
SOCIALE COMMISSIE Mej. Maria Groza - Roemenië
DEKOLONISATIE COMMISSIE M. Vernon Johnson Mwaanga - Ambie
COMMISSIE VOOR DE ADMINISTRATIE EN BUDGET M. Max Wershof - Canada
JURIDISCHE COMMISSIE M. Paul Bemela Engo - Cameroen

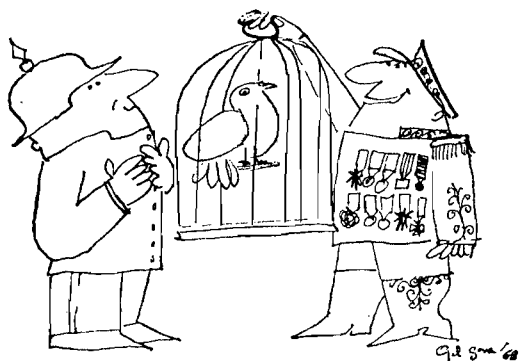
DE TUSSENTIJDSE VERKIEZINGEN IN DE VERENIGDE STATEN

In een eerste punt behandelen we de vraag, waar het om ging ?

In een tweede punt behandelen we procedurekwesties samen met de bevoegdheden van Huis, Senaat en Gouverneurs.

In een derde en laatste punt wordt een beschouwing gegeven over de verdeling van de zetels en toekomstperspectieven, zowel voor de Republikeinen als voor de Demokraten. Voor deze laatste in de persoon van senator Muskie.

Het ganse artikel is geïnspireerd op informatie verschenen in de dagbladen Le Monde en De Standaard (31 oktober 1970 tot 7 november 1970).

WAAR HET OM GING ?

1. Vernieuwing van de 35 zetels in de Senaat, waarvan 25 werden ingenomen door Demokraten 10 werden ingenomen door Republikeinen. De Senaat telt 100 zetels, waarvan er 57 (D.) en 43 (R.) waren. Om een Republikeinse meerderheid te behalen moest de President dus 8 zetels winnen, dus 18 (R.) verkozenen.

Het belangrijke is echter wel en dit lag in de mogelijkheden van Nixon, dat een konservatieve meerderheid werd gevonden, waardoor de numerieke meerderheid sekundair werd. Dit kon eventueel worden bereikt door het winnen van 4 zetels. Zoals uit de verkiezingsuitslagen blijkt heeft hij zelfs dit niet bereikt.

2. 435 zetels, of de ganse Kamer.
 waarvan : 246 (D.) waren
 189 (R.) waren.

Doórgaans verliest de regerende partij een dertigtal zetels.

3. 35 goeverneursposten :
 waarvan : 11 (D.) waren
 24 (R.) waren.

SENAAT, HUIS EN GOEVERNEURS IN DE V.S.

1. DE SENAAAT

De Amerikaanse Senaat telt 100 leden, 2 voor iedere Staat. (een staat met een relatief klein aantal vertegenwoordigers is dus gelijk vertegenwoordigd als een staat met veel inwoners).

Hun mandaat geldt voor 6 jaar en de Grondwet voorziet een hernieuwing van deze vergadering per derden om de drie jaar.

Taak :
 dient zich uit te spreken over de keuze van de president omtrent : ambassadeursposten, konsuls, rechters aan het Hoog Gerechtshof, bepaalde federale funktionarissen, de akkoorden door de President gesloten dienen door de Senaat te worden geratificeerd.

Bij een 2/3 meerderheid kunnen federale funktionarissen worden ontslaan, en zelfs de President, indien door de Kamer beschuldigd.

De arbeid van de Senaat is verdeeld over verschillende kommissies, voorgezeten door "chairmen", waarvan de benoeming afhankelijk is van de anciënniteit in de vergadering. Deze zijn almachtig voor procedurekwesties.

De Senaat wordt voorgezeten door de vice-president van de V.S., die slechts over stemrecht beschikt in het geval van een gelijke stemmenverdeling. (bvb. de vestiging van anti-rakketten werd in de Senaat goedgekeurd met 51 stemmen tegen 50).

2. HET HUIS

De vertegenwoordigers worden op egalitaire basis verkozen voor twee jaar. (er bestaan wel diskussies omtrent het werkelijk "egalitaire" karakter ervan). Zoals in de Senaat wordt de arbeid over kommissies verdeeld. Samen met de Senaat heeft het een wettelijke en grondwettelijke macht.

Andere TAKEN :

- neemt het initiatief op fiscaal vlak, ontslaat funktionarissen verdacht of beschuldigd van verraad, korruptie en andere misdaden ;
- de 2 vergaderingen beschikken over de macht om met een 2/3 meerderheidsstemming de presidentiële veto's te annuleren.

- indien een wet onderwerp is van een onderlinge discussie wordt een gemengde kommissie door de Kamers aangeduid om een kompromis uit te werken.

- tenslotte wordt aan het Kongres een macht toegekend in het kader van de presidentiële - en vice-presidentiële verkiezingen : indien geen enkele kandidaat de meerderheid heeft in het kiezerscollege (een aantal kiesmannen) kiest de Kamer de President uit de best geplaatsten, en de Senaat de vice-president.

3. DE GOEVERNEURS

De goeverneurs hebben in hun respektievelijke Staten de uitvoerende macht voor die zaken die niet tot de kompetentie van de federale regering behoren. Zij worden voor 2 of voor 4 jaar gekozen.

In verschillende staten voorziet de Grondwet de verkiezing van de vice-gouverneur of luitenant-gouverneur die belast is met de interim in het geval van vakantie. In geval van ontslag of overlijden van een senator, is het de gouverneur van de betrokken staat die een opvolger aanduidt.

NA DE VERKIEZINGEN (volgens De Standaard 10/5/70-p.1)

SENAAT	D	R
onderworpen aan herverkiezing	25	10
niet _____	32	33
resultaat	23	12
	55	45

blijft met een (D.) meerderheid.

HUIS	D	R
uittreedende kamer	246	189
resultaat	255	180

de verliezen van Nixon blijven beperkt tot een 10-tal vertegenwoordigers (dit tegenover een dertigtal in doorsnee).

GOEVERNEURS	D	R
onderworpen aan herverkiezing	11	24
niet _____	7	8
resultaat	21	14
	28	22

de Demokraten, die sinds geruime tijd hun front zagen afbrokkelen, hebben hun posities verbeterd.

BESCHOUWINGEN

Door de overwinning in de Senaat meent Nixon een historische tendens te hebben gekeerd. Dit, meent hij, laat hem toe optimistisch te zijn omtrent de presidentsverkiezingen van 1972, waar hij op een overwinning hoopt - wat ten slotte het doel in de long run is van deze tussentijdse verkiezingen voor de Republikeinen. Dit laatste betekent concreet dat hij zijn posities in beide kamers diende te versterken. De meerderheid in de Senaat en het geringe verlies in het Huis doen hem zeer tevreden zijn, maar de kans bestaat dat het slechts een schijnoverwinning is.

1.

Op de 35 zetels in de Senaat aan herverkiezing onderworpen, werden er 25 door de Demokraten ingenomen. Zodat de Republikeinen er maar 10 waagden. In 1972 zal de situatie omgekeerd zijn: 14 Demokratische zetels tegenover 19 Republikeinse zetels.

2.

De geringe meerderheid in de Senaat voor Nixon plaatsen hem niet buiten het bereik van slechte verrassingen.

Bvb. * de verwerping van de benoemingen voor het Hoger Gerechtshof van de Zuidelijke rechters Haynsworth en Carswell,

* de teksten betreffende de beperking van de vrijheid van interventie van de V.S. in Zuid-Oost-Azië.

Deze en andere belangrijke stemmingen die negatief voor de president afliepen werden bekomen met 6, 10, soms 12 stemmen meerderheid.

M.a.w. de stemmenwinst van Nixon is dus onvoldoende om nieuwe moeilijkheden te vermijden.

Er bestaat eveneens kans op een grote agressiviteit vanwege Demokraten en bepaalde Republikeinen, wegens de harde Republikeinse campagne tegen hen gevoerd. Bvb. in New-York, de aanvallen op Senator Goodell.

3.

Zoals Nixon wenste zijn er een aantal liberale senatoren uit de Senaat verdwenen nl. Gore/Tennessee, Tydings/Maryland, Goodell/New-York., maar dit betekent niet dat hij van de liberalen geen tegenkanting meer te verwachten heeft, en dit vnl. van democratische zijde.

Bvb. Muskie/Maine, Kennedy/Mass., Humphrey/Minnesota, Stevenson/Illinois, Mc.Govern/Z.Dakota, Bayh/Indiana, Hughes/Idaho. (deze drie laatsten waren niet aan herverkiezing onderworpen).

4.

Het verlies aan gouverneurs kan niet worden gekompenseerd door de kleine winst in de Senaat.

De teruggang van 32 naar 22 gouverneurszetels voor de Republikeinen kan zwaar doorwegen bij de verkiezingen van 1972. Gouverneurs zijn op een of andere duistere wijze verantwoordelijk voor de kohesie van de presidentiële campagne op Staatsvlak.

5.

Zoals in 1968 poogde Nixon belangrijke gedeelten van het Zuiden en van de Demokratische arbeiderswereld te winnen.

De tactiek van Nixon was gericht op het uitbuiten van de verwarring en de onrust bij de Amerikaanse arbeiders. De inflatie en de werkloosheid, benadrukt door de staking bij G.M. en de reductie van de ruimte- en militaire kredieten waren de oorzaak van een mislukking.

In uitzonderlijke gevallen is hij er in geslaagd gedeelten van het Zuiden te winnen, nl. in Tennessee, waar de Republikeinen de gouverneurszetel en de senaatszetel hebben oververd.

De tactiek t.o.v. de arbeiderswereld was lonend voor N.Y.; Connecticut en Maryland, maar heeft over het algemeen geen bevredigend resultaat opgeleverd.

Op dit vlak komen de ARBEIDERSORGANISATIES op het toneel:

vnl. de politieke organisatie van de AFL-CIO, de COPE (Committee on Political Education) met als president G.Meany, die tijdens de laatste dagen van de campagne de economische politiek van Nixon heeft aangevallen. De kans is groot dat onder druk van de arbeiderssyndikaten van staal en auto's de AFL-CIO in 1972 Democratisch stemt.

DE STELLINGNAME VAN SENATOR MUSKIE PLAATST HEM ALS LEIDER VAN DE DEMOKRATISCHE PARTIJ

Tijdens de laatste uren van de verkiezingscampagne deed Nixon een ultieme poging om de liberale demokraten gelijk te stellen met de kontestanten, voorstanders van geweld.

Hierop volgde een interventie van senator Muskie, die als volgt kan worden samengevat:

Nixon en Agnew worden ervan beschuldigd wekenlang een campagne gevoerd te hebben gebaseerd op "de schrik, de scheiding en laster", om aan de kiezers te doen geloven dat de Demokratische Partij "voorzitter is van geweld en de buitenwettelijken steunt."

Zoals de Republikeinen gelooft de Demokratische Partij "dat iedere persoon die de wet overtreedt moet opgebracht worden, vervolgd door het gerecht en gestraft indien schuldig bevonden".

Maar de Amerikaanse maatschappij zal zich niet herstellen door het toepassen van repressieve middelen, maar door preventief tewerk te gaan waarvan het doel dient te zijn een einde te maken aan een zeker aantal flagrante onjuistheden.

De belangrijkste elementen die hem bestempelen als toekomstig kandidaat voor de Presidentiële verkiezingen zijn de volgende:

- hij heeft een meerderheid van 67 t.h. behaald in de senaatsverkiezingen van 1970.

- hij heeft duidelijk deze ambitie te kennen en heeft daartoe een hoofdkwartier in Washington opgericht.

- hij geniet van een stevige basis bij de liberale demokraten (cfr. de personen die het fonds voor zijn T.V. toespraak bijeenbrachten).

- voor de uitzending kreeg hij de toestemming van de voornaamste (D.) personaliteiten: E.Kennedy, Mc.Govern en Hughes.

D. S.

TWEE AMERIKAANSE VROUWEN NU

Angela Davis en haar strijd

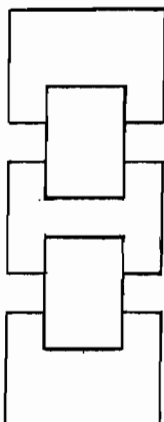
Het lijkt geen enkele twijfel dat de repressie tegenover de oppositiebewegingen en vnl. tegen de militanten van verscheidene kleurlingenbewegingen in de Verenigde Staten dag aan dag verscherpt. Angela DAVIS, is een van de personen die kort geleden door de F.B.I. (Federaal Bureau of Investigation) werden gearresteerd. Als jonge linkse intellectueel en als kleurling bezit zij alles wat een Agnew bvb. of een Nixon schrik aanjaagt en haat.

Het "geval" Angela Davis toont ons een van de vele contradicties die de Amerikaanse maatschappij (en ook wel een beetje de onze) kenmerken. Terwijl de criminaliteit steeds belangrijker wordt en enorme proporties aanneemt gaat de F.B.I. politieke militanten plaatsen op de lijst van de 10 meest gezochte misdadigers. De verantwoordelijken van de moorden te Song My en te Ba Lang An komen er heel goedkoop van af!

Welke misdaad heeft Angela Davis dan wel bedreven om alle polities van het land te mobiliseren en haar foto in duizenden exemplaren verspreid te zien met het commentaar "gezocht voor vlucht, moord en kidnapping?"

In een land waar het geweld iets dagelijks is (we herinneren ons de cijfers die we in ons oktobernummer publiceerden) wordt Angela Davis beschuldigd wapens te hebben gekocht. Deze wapens zouden later gebruikt zijn in een poging tot ontsnappen van kleurlingen die veroordeeld werden in de rechtbank van San Rafaël (Californië) in juli jl.

Tijdens een "fusillade" werden drie mensen gedood: een blanke rechter, een zwarte gevangene George Jackson en zijn broeder Jonathan Jackson (17 j.) die eveneens de lijfwacht van de jonge vrouw was. Volgens de Californische wet zou Angela Davis, zowel als de directe verantwoordelijke voor het gevecht, verantwoordelijk worden gesteld van moord, vlucht en medeplichtigheid indien tenminste bewezen wordt dat de wapens haar inderdaad toebehoren. Op de meest repressieve manier geïnterpreteerd wanneer het om kleurlingen gaat voorziet de wet straffen gaande tot en met de doodstraf.

Angela Davis is zeker niet vrij het slachtoffer van een racistisch complot te worden te meer daar zij reeds last had vanwege de FBI die haar deed uitsluiten uit de universiteit van San Clemente waar zij filosofie onderwees en dit om haar linkse sympathieën. Haar toebehoren aan de Soledad Brothers (lokale afdeling van Black Panthers) en aan de Kommunistische Partij had trouwens doodsb bedreigingen tot gevolg. Door deze omstandigheden gedwongen werd zij gedwongen een lijfwacht te nemen. Het gevaar dat ze liep was reëel want men mag niet vergeten dat 28 zwarte leiders werden vermoord in 2 jaar tijd (en dat hun moordenaars daarom niet op de "most wanted" lijst van de FBI staan !).

KLEURLING ZIJN IN DE VERENIGDE STATEN

Het geval Angela Davis is kenmerkend voor de Amerikaanse maatschappij langs meer dan één aspect. Telg van een deftige familie uit de doorsnee burgerij, schitterende studente, en later professor had Angela alle troeven om te slagen in de "American way of Life". Doch kleurlinge zijn stelt je in de Verenigde Staten nog altijd aan de rand van de maatschappij. Dit is nooit de gelijke van de blanke, noch in school, noch in werk noch op straat, zomin als in het leven.

Vanaf haar jeugd in Birmingham (in het Alabama van gouverneur Wallace) was Angela getuige van racistische aanslagen en manifestaties van de Ku Klux Klan : "mijn politiek engagement vindt zijn wortels in mijn leven, in het zuiden" schrijft ze dan ook !

Aan de ouderdom dat blanke kinderen zich met een speelbal amuseren leren de jonge kleurlingen het racisme en zijn mystificaties kennen, wat op zijn minst dramatisch is !

LINKS

Het is in Europa, waar ze studente is, dat Angela Davis het marxisme - leninisme leert kennen : het rassenprobleem komt dan voor haar onder een ganz nieuw daglicht te staan. Zij beslist naar haar land terug te gaan en daar met de linksen (in 1967 wordt zij lid van de Kommunistische Partij) en de bewoners van de ghettos te strijden tegen het Racisme en het imperialisme dat volgens haar de twee pijlers van de Amerikaanse maatschappij zijn. Het is immers zo, zegt zij, dat de Amerikaanse leiders een "nieuwe grens" een "grotere maatschappij" beloven maar dat voor de zwarten de enige horizont hun materieel en moreel ghetto is waarin ze worden gehouden.

Tijdens de laatste jaren zijn de kleurlingen zich steeds scherper bewust geworden van deze problemen en de tijd van "Oom Tom" is dan ook definitief voorbij : eerste slachtoffer van werkloosheid en miserie zijn ze niet langer van plan hun nek te plooiën.

REPRESSIE

Door deze langzame bewustwording bevrijdt de strijd van de kleurlingen zich van het mysticisme en het "omgekeerd" racisme. De strijd radicaliseert zich. Op het kongres van Philadelphia waar 6.000 afgevaardigden samen waren (en een groot deel waren blanken !) werd het imperialisme als de voornaamste oorsprong gezien van de economische, sociale politieke en rassensongelijkheid en de agressie in Indo-China veroordeeld. De revolte van de kleurlingen stelt dus de overheersing van de grote monopolies in vraag wat automatisch een strenge en systematische repressie als gevolg heeft. Tijdens de laatste maanden zijn de willekeurige arrestaties en de politieke provocaties verdubbeld (herinneren we ons bv. de fotos die in onze pers verschenen en die een reeks ontkleedde kleurlingen, het gezicht tegen een muur, de handen opgeheven onder het waakzaam oog van politieagenten die de razia organiseerden, toonden). De processen tegen de Black Panthers zijn van 55 in 1968 gestegen tot 373 in 1969. Getrouw aan de traditie van de dertiger jaren en die ook wel door onze goeddenkende pers gereveleerd wordt, durven zelf politieagenten de taak van de illegalen (Ku Klux Klan e.a.) overnemen : zo werd Fred Hampton te Chicago in bed neergeschoten door politieagenten die in volle nacht waren komen een huiszoeking houden.

WELK GEWELD

Een werkelijke "Heksenjacht" wordt nu georganiseerd tegen de militante kleurlingen en vnl. tegen deze van de Panthers. Als antwoord krijgen we een radicalisatie van hun strijd die hoe langer hoe gewelddadiger wordt, zowel op het niveau van de aksies als op deze van de slogans tegeen de "Pigs" (de "zwijnen", kapitalisten, politiciers, politiemannen). Dit alles kan verkeerd lijken, we moeten echter ook Eldridge Cleaver aanhoren ("minister van informatie van de Black Panthers, in ballingschap in Algiers) die zegt "geweld roept geweld" en deze dwingt de kleurlingen zich te wapenen om front te leveren tegen de provocaties en aldus hun eisen te laten horen !

JANE FONDA EN DE GEVOLGEN VAN HAAR STRIID

Jane Fonda, actrice en politieke activiste wordt voor een rechtbank gedaagd ondanks de pogingen van haar advocaten haar vrij te stellen van de veroordeling een douanier te hebben lastig gevallen en pillen van Canada naar de Verenigde Staten te hebben gesmokkeld.

Zij werd vrijgelaten door betaling van een reeds vroeger gestelde waarborg van 5.000 dollar (250.000 BF.) Miss Fonda moet op 6 januari voor de rechtbank verschijnen voor het belasteren en aanvallen van politieofficieren die de douanier hielpen...

"Er is smokkel" zei de advocaat Mark Lane tot rechter Clifford Bruce. "Er is smokkel om dit feit tegen Miss Fonda in te brengen door haar oppositie tegen de oorlog in Viëtnam. Dáár is de smokkel : in deze rechtbank".

Lane en Vleveland, haar advocaten, bevestigden dat Miss Fonda een voorschrift had voor de haar toebehorende medicamenten, dat ze daarbij niet toegelaten werd met haar advocaten te onderhandelen en dat haar arrest een politieke daad is.

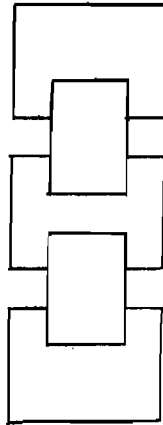
Jane Fonda

GROOTSTE NIET-AMERIKAANSE BANKEN

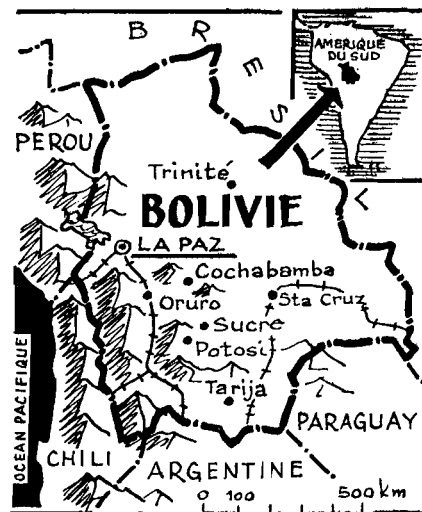
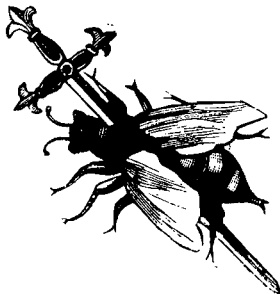
Het Amerikaans financieel tijdschrift "Fortune" komt de tien grootste Banken bekend te maken buiten de Verenigde Staten.

1. BARCLAYS, Groot Brittannië, 14,02 miljard dollar
2. National Westminster, Gr. Brittannië, 10,64 miljard dollar
3. Banca Nazionale del Lavoro, Italië, 10,20 miljard dollar
4. Banque Nationale de Paris, Frankrijk, 10,10 miljard dollar
5. Credit Lyonnais, Frankrijk, 9,51 miljard dollar
6. West Deutsche Landesbank, D.B.R., 9,37 miljard dollar
7. Fuji Bank, Japan, 9,28 miljard dollar
8. Sumimoto Bank, Japan, 9,15 miljard dollar
9. Royal Bank of Canada, Canada, 9,14 miljard dollar
10. Mitsubishi Bank, Japan, 8,74 miljard dollar

Ter vergelijking citeren wij hier de drie grootste Amerikaanse Bank of America, 22,2 miljard dollar
First National City Bank, 19,1 miljard dollar
Chase Manhattan Bank, 19 miljard dollar.

EVEN UW AANDACHT VOOR BOLIVIE

VREDESINITIATIEVEN

De B.U.V.V. organiseerde te Gent een gespreksavond over de gebeurtenissen in het Midden-Oosten. M.B. Wolstijn leidde de besprekingen in waaraan talrijke vrienden deelnamen.

In voorbereiding van hun Nationaal Kongres hielden onze vrienden van de Franse vredesbeweging te Hellemmes een gewestelijk Kongres voor Noord-Frankrijk. M.Carlos Van Vooren vertegenwoordigde de B.U.V.V. op deze bijeenkomst.

De B.U.V.V. Deurne besprak in een Algemene Vergadering, op basis van een inleidende toespraak van M.J.Steiner, de problemen van het Midden-Oosten.

De "Volkshogeschool-Oostende", hield een voordracht met als onderwerp "de dominostenen van Zuid-Oost Azië". De heer van Dullemen uit Amsterdam en onze vriend Guido Roscam voerden hier het woord.

M.B.Wolstijn hield een inleidende toespraak op een bijeenkomst van de B.U.V.V. te Oostende over de problemen van het Nabije Oosten. Praktisch alle aanwezigen namen deel aan de discussie tijdens deze interessante en vruchtbare gespreksavond.

OPPERVLAKTE : 1.098.600 km² (37xBelgië)
BEVOLKING : 3.800.000 inwoners (3 per km²)
waarvan 70 procent indianen, 25 procent gemengd ras en 5 procent blanken.

34 procent van de bevolking leeft in de steden.
Immigratie : 3.000 immigranten in de laatste 10 jaar.

HOOFDSTAD : Sucre - 70.000 inwoners.

Regeringszetel : La Paz, 400.000 inwoners.

GODSDIENST : overwegend katholiek (ong. 94 procent)

ONDERWIJS : 67,9 procent analfabeten.

NATIONAAL INKOMEN : 8.280 BF. per jaar en per hoofd van de bevolking (een der laagste van Zuid-Amerika).

STAATSVORM : zie verder

EKONOMIE : het land is economisch achterlijk.

Landbouw : wegens ongunstige natuurlijke factoren slechts geringe opbrengst van enkele graan- gewassen, belangrijke schapenteelt.

Voornaamste ontginningen : tin (23.000 ton, 3de plaats op wereldmarkt), koper (3.000 ton), lood (20.000 ton), rijke ijzerertslagen (geraamd op 50 miljard ton) en belangrijke petroleum en gasreserves. De mijnindustrie levert 90 procent van de uitvoer en ongeveer 40 procent van het brutoproduct 70 procent van de actieve bevolking houdt zich bezig met landbouw. Slechts 2,8 procent van de totale oppervlakte is bebouwd. Het grootgrondbezit behoudt sterke stellingen. Grote meerderheid van Noord-Amerikaanse investeringen.

La Paz - een mooie naam die in het Nederland De Vrede betekent - heeft in het verleden zelden politieke vrede gekend, maar nooit zullen de gebeurtenissen zo stormachtig geweest zijn als deze die zich afspeelden tussen 4 en 7 oktober jl.

In dit tijdsverloop van amper 100 uren hebben vier regeringen elkaar in dramatische omstandigheden opgevolgd. Het ging nochtans niet over een traditionele kaleidoscoop van een "pronunciamento" waar een groep officieren die naar de macht dingt een andere groep vervangt maar wel over een ernstige sociale en politieke crisis die niet alleen van belang was voor het leger maar praktisch voor alle lagen van de bevolking.

Deze crisis was reeds, sedert verscheidene maanden op komst en om beter haar draagwijdte te begrijpen moet men tot haar oorsprong terugkeren. Na de staatsgreep van 26 september 1969 nam generaal Alfredo Ovando het bewind in handen, kort daarop werd reeds de Noord-Amerikaanse Gulf Oil Co. genationaliseerd weldra gevolgd door nog meer progressistische maatregelen. Dit had een snelle polarisatie van alle sociale krachten voor gevolg met een onvermijdelijke terugslag op het leger.

Bezorgd om het behoud van het evenwicht tussen linkse en rechtse krachten bij de bevolking en ook bij het leger trachtte president Ovando de vitale problemen van het land met behulp van de officieren op te lossen. Daar de regering verwaarloosd had een sterke hulp bij het volk te zoeken maakten de rechtse militairen hiervan misbruik om de hulp van Washington in te roepen en bij de autoriteiten te La Paz stilaan meer en meer concessies af te dwingen. Verleden zomer hebben zij verscheidene regeringskrisissen uitgelokt en twee ministers die de eerste stoot hadden gegeven voor het nationaliseren van de Noord-Amerikaanse monopolies ontslag doen nemen.

Na vele kuiperijen dwongen zij ook de opperbevelhebber van het leger, generaal Juan Torres tot ontslag. Deze was voorstander van een verbond met de linksen en hij werd beschouwd als de band tussen president Ovando en het leger.

Naarmate de rechtse leiders in het leger hun invloed konden versterken, onder het welwillend oog van Washington, verhoogde de spanning in het land. De syndikaten, de linkse partijen, revolutionaire studenten en professoren en zelfs geestelijken steunden de vooruitstrevende initiatieven van de regering. Maar de repressie sloeg toe en de reaktionaire minister van Binnenlandse Zaken, generaal Juan Ayoroa, beval de politie het vuur te openen op de manifestanten.

President Ovando had inmiddels zijn ontslag willen indienen maar in feite was hij reeds de gevangene van de conservatieve officieren.

De nieuwe opperbevelhebber van de strijdkrachten, generaal Rogelio Miranda, die de plaats had ingenomen van Torres, ontsloeg president Ovando. Dit gebeurde op 4 oktober om 5 uur 's morgens.

Het leger verdeelde zich in twee kampen ; de aanhangers van Miranda waren echter zo dun gezaaid dat hij zich op-sloot in de kazerne "Miraflores" met de bedoeling de strijd door te zetten en zich niet over te geven.

President Ovando trachtte opnieuw tijd te winnen en tot een vergelijk te komen. Maar op 6 oktober vormden de officieren van de drie wapens een driemanschap dat het ontslag eiste van de president en de opperbevelhebber van het leger. Ovando vroeg om politiek asiel in de Ambassade van Argentinië en Miranda koos als toevluchtsoord de Ambassade van Paraguay.

Maar het driemanschap was ook van korte duur. Generaal Torres nam het bevel over de officieren die akkoord gingen met de hervormingen ; de linkse krachten steunden hem en een algemene werkstaking werd uitgeroepen. Gewapende boeren marcheerden naar de hoofdstad en steeds meer legereenheden liepen over naar Torres. Deze gebeurtenissen, die elkaar snel opvolgden, spoorden Torres aan tot het nemen van presidentiële volmachten ; hij verklaarde dat de Staat steun zou zoeken bij de arbeiders, de studenten en de professoren en de militairen. De Staat zou zijn gezag in de ekonomie versterken, de overheersende invloed van vreemd kapitaal bestrijden en de sociale rechtvaardigheid bevorderen.

Dit bewijst dat in het "jonge" Boliviaanse leger het werd pas opgericht na 1952, niet dezelfde kastegeest heerst als in het "oude" en het integendeel begrip toont voor de sociale structuur van het land.

In zijn eerste toespraak heeft de nieuwe president o.m. verklaard dat de samenwerking van het volk en de strijdkrachten in het kader van de vooruitgang, een der voornaamste doelstellingen zal zijn van zijn regering. Deze taak zal niet gemakkelijk zijn want de verschillende strekkingen zullen onvermijdelijk wrijvingen veroorzaken. Ook Washington, voor wie de "Miranda-versie" een mislukking was, zal nog wel andere middelen gebruiken om de "zaak der Bolivianen" te vertroebelen.

Om te besluiten mogen we toch aanstippen dat reeds enkele positieve resultaten werden bereikt. Oswaldo "Chato" Peredo, de leider van het nationaal bevrijdingsleger, heeft vanuit de gevangenis zijn kameraden die nog de strijd voortzetten, opgeroepen om de wapens neer te leggen en de door de regering aangeboden waarborgen te aanvaarden. De regering heeft gedecreteerd dat alle olieconcessies die toegestaan werden aan Amerikaanse maatschappijen, aan de Staat toekomen. Een algemene amnestie is aangekondigd voor binnenkort en misschien krijgt de Franse schrijver Regis Debray die in 1967 tot 30 jaar gevangenisstraf werd veroordeeld voor "samenwerking" met Che Guevara, hier ook een kans.

Het Boliviaanse volk zal zich nog vele inspanningen moeten getroosten maar de jongste gebeurtenissen wijzen er op dat de ingeslagen weg een eerste stap in de goede richting is, wellicht de eerste ! en dan is voor LA PAZ de ware VREDE en het begin van een menswaardig bestaan in zicht.

T. BAILLEUL

BEWAPENING

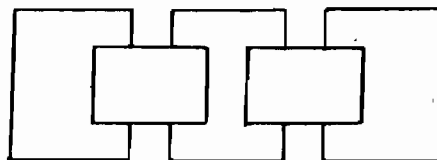
Het internationaal Instituut van Stockholm, dat onder de leiding werkt van de econoom Gunda Myrdal komt bekend te maken dat de stock aan kern en andere wapens vandaag ongeveer 50.000 megaton bedraagt. Dit betekent 15 ton TNT per bewoner van de aarde of 60 ton per inwoner voor de personen wonende in de landen van de NATO of Warschau-pakt...

AMERIKAANSE INVESTERINGEN IN HET BUITENLAND

Volgens het departement voor buitenlandse handel haalden de Amerikaanse investeringen in het Buitenland reeds een bedrag van 70 miljard dollar in 1969. Dit is een verhoging van 5,8 miljard dollar tegenover 1968. 73 t.h. van dit laatste bedrag in de geïndustrialiseerde landen...

AMERIKAANS JOERNALIST UIT SAIGON

De joernalist Don Luce die in juli de aandacht trok van de Amerikaanse senatoren op de beruchte tijgerkooien te Con-Son (Poulo-Condor) werd door de Zuid-Vietnamese regering uit het land gezet. Hij verbleef tien jaar in dit land en is een medewerker van de wereldraad der kerken.

CENTRUM VOOR UNO-RECHT.

COLLOQUIUM 25 JAAR VERENIGDE NATIES

In een vorige bijdrage werd gewezen op de vijftiengste verjaardag van de Verenigde Naties als een geschikt ogenblik voor bezinning over de rol en het nut van de Wereldorganisatie. Het Centrum voor UNO-Recht heeft gemeend hieraan te kunnen tegemoetkomen door de inrichting van een colloquium waar specialisten en belangstellenden een balans konden opmaken van 25 jaar UNO-activiteit. Op dit colloquium dat doorging op vrijdag 6 november, gaf een talrijk opgekomen jeugdig publiek, mede door het stellen van pertinente vragen, het bewijs van een oprechte belangstelling voor de werkzaamheden van de Verenigde Naties in het bijzonder, en dus voor de wereldvrede in het algemeen.

Minister van Staat Henri Rolin was als mede-ondertekenaar van het Handvest, de aangewezen persoon om bij wijze van inleiding te herinneren aan de moeilijke ontstaansjaren van de Verenigde Naties. De hoop en betrachting van San Francisco bracht hij in contrast met de minder hoopgevende uitwerking daarvan. Reeds van bij de geboorte droeg de nieuwe Wereldorganisatie de kiem van moeilijkheden in zich. De Belgische delegatie had al tijdens het opstellen van het Handvest gewezen op structuurfouten die een rem zouden betekenen voor het bereiken van de doelstellingen. Wanneer men de 25 jaar geschiedenis van de Verenigde Naties nu bekijkt, blijkt dit voorbehoud tegen verschillende punten niet ongegrond te zijn geweest. Vooral het vetorecht van de grote mogendheden in de Veiligheidsraad was toen bijzonder fel betwist, en naar later bleek, niet zonder reden.

Minister Rolin heeft zelf nog maar weinig vertrouwen in het geschreven woord, zelfs niet in verdragen die bekrachtigd zijn. Hij vindt de Verenigde Naties in hun huidige vorm

moeilijk handelbaar en vraagt zich af of zich op de duur niet een regionalisering zal opdringen. Hij stelt zijn hoop op de jeugd om nieuwe ideeën naar voor te brengen waardoor de organisatie doeltreffender zou gaan werken.

De grote fout die bij een beoordeling van het nut van het UNO-bestel veelal wordt gemaakt, is dat men hiervoor hoofdzakelijk de politieke activiteiten in beschouwing neemt. Aldus komt men automatisch tot een ontgoochelende balans. Hoewel de handhaving van de wereldvrede als voornaamste taak aan de Verenigde Naties werd opgedragen, is het inderdaad zo dat deze organisatie juist op dit gebied het opvallendst is tekortgeschoten. De opdracht die aan de Verenigde Naties in 1945 werd gegeven omvatte echter meer dan politieke geschillenregeling. Men zag in dat internationale samenwerking op allerlei gebieden een onontbeerlijke basis voor een vreedzame wereld moest vormen. De UNO zou hiervoor als stimulator en organisator dienen, en het is juist op deze gebieden dat de Wereldorganisatie zich dikwijls op een merkwaardige manier van haar taak heeft gekwet. Tijdens het Colloquium werd dan ook in ruime mate aandacht besteed aan deze activiteiten die meestal minder in het brandpunt van de belangstelling staan.

Als tweede hoofdplicht kregen de Verenigde Naties de verantwoordelijkheid voor de universele samenwerking op economisch en sociaal gebied.

Verscheidene artikelen van het Handvest omschrijven deze activiteit en tevens wordt voorzien in een afzonderlijk hoofddoel, nl. de Economische en Sociale Raad, belast met de dagelijkse uitwerking ervan. Duidelijker dan bij het Volkenbondbestel, begreep men de onontkoombare relatie

tussen wereldvrede en internationale welvaart. Terwijl tijdens de eerste bestaansjaren van de Verenigde Naties de economische en sociale opdracht voornamelijk werd gezien als een herstel van de door de wereldconflicten verwoeste landen, kwam het accent toch langzamerhand te liggen op de hulpverlening aan het onderontwikkelde deel van de wereld.

De ontorende armoede van het grootste gedeelte van de mensheid vormt een bestendige bedreiging voor een vreedzame wereldgemeenschap, en de Verenigde Naties zagen in het verhelpen aan deze toestand dan ook hun voornaamste opdracht op economisch en sociaal gebied. Minister Rolin loofde de inspanningen die op dit terrein werden geleverd. De ontwikkelingssamenwerking in het kader van de Verenigde Naties werd meer in het bijzonder behandeld door Prof. A.A.J. Van Bilsen, die niet aarzde deze activiteit als vraagstuk nr. 1 van de Verenigde Naties te bestempelen. Hij bracht hulde aan de bevoegde UNO-organen voor de wijze waarop zij hun opdracht hebben begrepen.

Op economisch en sociaal gebied is reeds zeer vroeg gebleken dat men in een geest van internationale eensgezindheid tot opmerkelijke resultaten kan komen. Overwegingen van eigenbelang zijn echter ook hier met de tijd hun remmende werking gaan uitoefenen. De ontwikkelingssamenwerking heeft dan ook herhaaldelijk de nodige stimulans moeten krijgen, voornamelijk in het kader van het eerste en het (toekomstige) tweede Ontwikkelingsdecennium van de Verenigde Naties. Prof. Van Bilsen gaf toe dat, ondanks de lovenswaardige inspanningen, de ontwikkelingshulp is gaan rondraaien in een vicieuze kringloop, waarbij de geïndustrialiseerde landen "met de linkerhand terugnemen wat zij met de rechterhand gaven". Om hieraan te ontsnappen, moet volgens hem in multilateraal overleg een bindende internationale regeling worden tot stand gebracht inzake invoerrechten grondstoffenprijzen, kontingenteringen e.d. De UNO moet er over waken dat de hulpverlening niet ontaardt in een neo-kolonialisme, terwijl het succes van de ganse onderneming niet in geringe mate afhankelijk is van de discipline opgebracht door de ontwikkelingslanden zelf. De ontwikkelingssamenwerking is de tak van de UNO-werkzaamheden waarvan, dank zij de voorbereiding van de te volgen taktiek in het Tweede Decennium van de Ontwikkeling (d.z. de 70er jaren), de toekomst reeds het best is te voorzien. Het perspectief dat op dit gebied wordt geleverd stemt hoopvol, en is een soliede waarborg voor de toekomst van de Wereldorganisatie.

Een ander terrein dat door de UNO-activiteit wordt bestreken en waarop de Verenigde Naties een merkwaardige bijdrage hebben geleverd is dat van het internationaal recht. Als voorbeelden van verwezenlijkingen van de Verenigde Naties in het kader van hun opdracht van ontwikkeling en codificatie van het internationaal recht, verwees Dr. E. Bal naar de regelingen in verband met ruimtevaart en nucleaire proefnemingen en de codificering van het recht betreffende het diplomatiek en consulaar verkeer. Dit organisme, samengesteld uit eminente rechtsgeleerden uit de gehele wereld, heeft tijdens zijn 23 jaar activiteit af te rekenen gehad met heel wat moeilijke problemen uit het Volkenrecht en is er in geslaagd verschillende van haar ondernemingen, die door hun technisch karakter minder bekendheid verwierven, tot een goed einde te brengen.

Andere lovenswaardige initiatieven werden door de Verenigde Naties genomen in het domein van de rechten van de Mens. Reeds in 1948 werd de Universele Verklaring van de

Rechten van de Mens tot stand gebracht. Het duurde echter tot 1966 voor men deze loutere proclamatie kon omzetten in een juridisch bindende vorm, nl. in twee internationale verdragen, die respectievelijk de sociale, economisch en culturele rechten en de politieke en burgerlijke rechten van de mens garanderen. Spreker Van Den Maagdenberg betreurde echter het lange wachten naar voldoende ratificaties. Deze pacten oefenen weliswaar een zekere invloed uit, doch om ze effectief te maken zijn nieuwe systemen nodig, die slechts heel geleidelijk tot stand kunnen komen.

Een gelijkaardig probleem van effectiviteit stelt zich bij de verzekering van de toepassing van het internationaal recht in het algemeen. Om geschillen tussen staten juridisch te regelen werd voorzien in een Internationaal Gerechtshof als één van de hoofdorganen van de Verenigde Naties. De UNO werd dus wel uitgerust met het nodige mechanisme, maar een overzicht van de tot nog toe bekomen resultaten wijst eerder op een matig gebruik van de voorhanden zijnde middelen. Prof. W. Riphagen oordeelde dat het Hof zelf al te vaak de neiging vertoont zijn eigen bevoegdheid te beperken. Men kan zich echter de vraag stellen of het niet eerder de lidstaten zijn die faalden en niet de organisatie als dusdanig.

Men kan het voorhanden zijnde mechanisme niet de fout aanwrijven, wanneer men er geen gebruik van wil maken.

De ondankbare taak van de beoordeling van de politieke geschillenregeling van de Verenigde Naties was opgedragen aan de heer A. Bérard, Ambassadeur de France, en voormalig permanent vertegenwoordiger van Frankrijk bij de Verenigde Naties, die in zijn bezielend betoog moest wijzen op de vele conflicten waarbij de UNO is machteloos gebleken. In een reeks gevallen hebben de Verenigde Naties ongetwijfeld een onvervangbare rol bij het voorkomen van erger gespeeld, zodat ondanks alles het falen bij vele geschillen geen reden mag zijn om de moed te verliezen. Hij wenste de nieuwe generatie, waaruit de meerderheid van toehoorders was samengesteld, een forse "bonne chance" toe, maar waarschuwde ervoor de gang van zaken te willen forceren. De UNO moet boven alles een instrument van vrede, veiligheid en zekerheid blijven en een revolutionaire aanpak binnen deze organisatie zou rampzalig kunnen worden.

Na deze reeks sprekers, die allen blijf geven van een nog niet verloren optimisme, en ook steunend op de verslagen die voor dit colloquium werden opgesteld, kon de slotredenaar, ambassadeur C. Schuurmans, niet anders dan bevestigend antwoorden op de vraag of de UNO nog zin heeft. Internationale dialoog is noodzakelijk, zeker nu de onderlinge afhankelijkheid van de verschillende landen en continenten steeds groter wordt. De UNO is hiervoor het onmisbaar forum. De universele dialoog heeft echter alleen zijn volle zin wanneer daarbij de ganse wereldgemeenschap wordt betrokken. De belangrijkste stap die in een zeer nabije toekomst dient gezet, is die in de richting van de Wereldorganisatie. Slechts wanneer de tot nog toe geweerde landen als volwaardige partners in de internationale maatschappij zullen worden aanvaard, zal de UNO op volwaardige wijze aan haar roeping kunnen beantwoorden. Van deze landen is de Volksrepubliek China wel de voornaamste vertegenwoordiger, maar ambassadeur Schuurmans zinspeelde ook op het feit dat de toetreding van de beide Duitse staten zich niet minder opdringt.

DE OVN en DE DEKOLONISATIE

Met 86 tegen 5 en 16 onthoudingen stemde de Algemene Vergadering van de OVN een resolutie over de dekolonisatie. Hierin wordt niet alleen de morele maar ook de materiële steun gevraagd voor de volkeren die voor hun bevrijding vechten.

Aan de Veiligheidsraad wordt gevraagd sancties te treffen tegen Rhodesië, Portugal en Zuid-Afrika. De landen aangesloten bij de NATO worden hierin beschuldigd geen duidelijke houding te nemen.

Groot-Brittannië, de Verenigde Staten, Australië, Nieuw-Zeeland, Griekenland, en Zuid-Afrika stemden tegen.

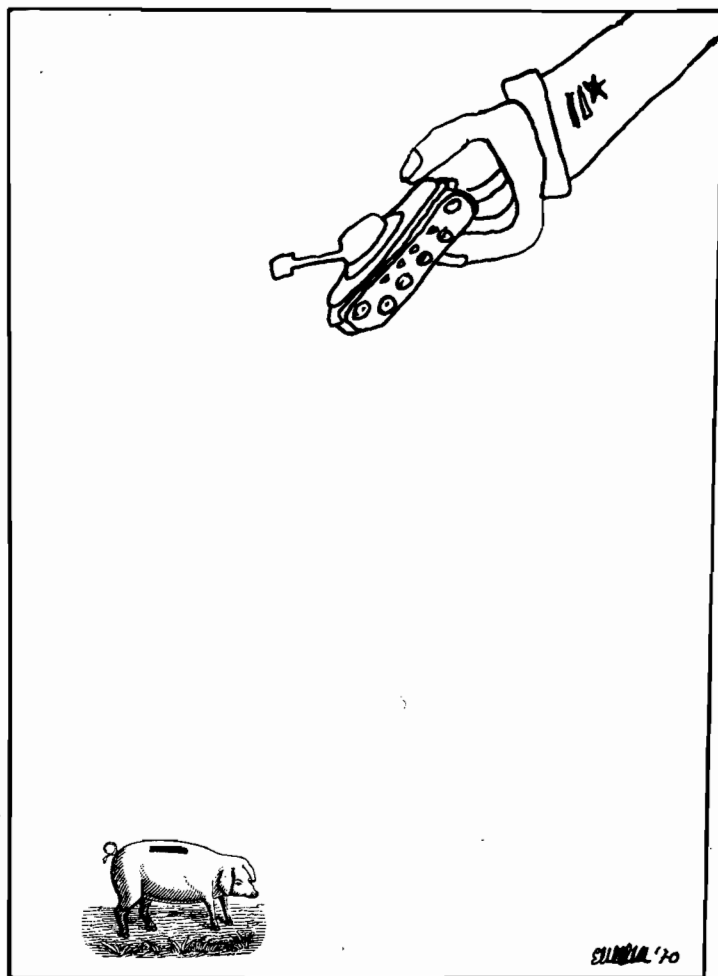
Onder de onthoudingen: Frankrijk, België e.a.

VIETNAM EN DE VERKIEZINGEN IN DE VS

In de Staat Californië moest, tijdens de recente verkiezingen, de bevolking eveneens haar stem uitbrengen over een motie tegen de oorlog in Vietnam. Te San Fransisco spraken 102.211 kiezers zich uit voor de resolutie en 97.533 tegen.

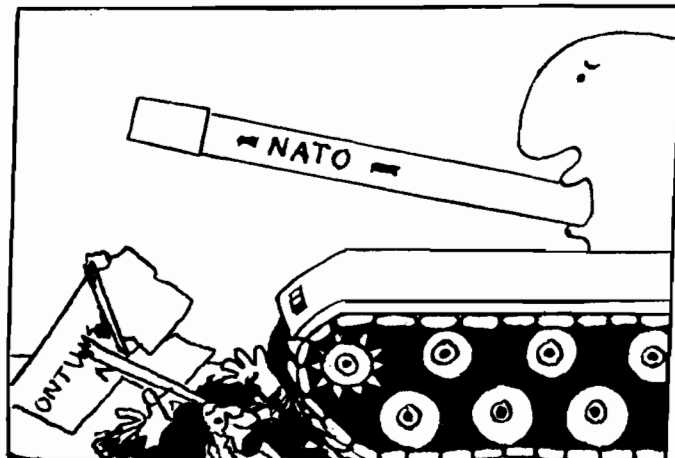
In deze motie werd de Amerikaanse regering gevraagd haar troepen uit Vietnam terug te trekken en een voorstel tot staakt het vuren te aanvaarden.

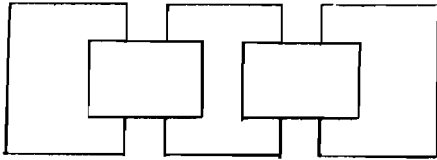
de kranten: o.m. "De Standaard" van 31 okt.: machtsevenwicht in Europa drastisch gewijzigd. NATO ontdekt 5.000 "vergeten" tanks.

M. Brosio vraagt verhoging budget defensie.

Tijdens de besprekingen van de West Europese Unie te Straatsburg vroeg M. Brosio, algemeen secretaris van de NAVO, aan de West Europese landen hun budget van defensie met 5 t.h. te verhogen.

Bijdrage van het COLAM

**CENTRUM
ORIENTATIE
LATIJNS-
AMERIKA
TE ROERMOND**

RIDDERS VAN DE TRADITIE

Het zijn jonge kerels, maar ze gaan gekleed als bejaarde heren. Velen van hen zijn universiteitsstudenten, maar de taal die ze spreken doet denken aan de tijd van de Inquisitie. Ze ontvluchten het gemakkelijke leven van hun leeftijdgenoten om zich te verenigen in een mystieke commune.

Op zoek naar de redenen van het ongewone gedrag van de leden van de organisatie "TRADITIE, FAMILIE, EIGENDOM", ontdekte de schrijver van onderstaand artikel, dat deze organisatie in een gevaarlijke stroomversnelling dreigt te geraken: achter hun vriendelijke manieren en tussen hun onberispelijke kleding ontdekt men soms even de glimp van revolvers.

HET PORTRET VAN DE LEIDER

Elke dag kan men hem zien aankomen in zijn zwarte Mercedes op het hoofdkantoor van de TFP, in de stadswijk Higipolis in S.Paulo. Plinio Correa is met zijn 61 jaar nog steeds de onbetwiste leider van de TFP, die door hem werd opgericht nu tien jaar geleden. Een boeiende persoon: berekende gesticulatie, verzorgd elegant uiterlijk, een diepe doordringende blik.

Hij is een waardige vertegenwoordiger van die Braziliaanse families, die bekend staan als "traditioneel".

Oud-gedeputeerd van de staat San Paulo, oud-professor van Cultuurgeschiedenis en van de Moderne en Contemporaine Geschiedenis aan de beide katholieke faculteiten van San Paulo, advocaat en meester in de rechten, wijdt hij sedert meerdere jaren al zijn tijd aan de TFP en het verbreiden van zijn ideeën, door artikelen in kranten en tijdschriften.

In zijn werkkamer, versierd met heiligenbeelden, vazen en een reliekschrijn, beantwoordt hij met een diepe stem de vragen die hem gesteld worden.

WELK SOORT TRADITIE, WELK MODEL VAN FAMILIE EN EIGENDOM STAAT DE TFP VOOR ?

TRADITIE is de som van het "verleden" met een "heden" dat haar verwant is. Traditie wil de vooruitgang niet tegengaan, maar ze wil haar vrijwaren voor verwording tot een georganiseerde onbeschaafdheid

De FAMILIE die wij voorstaan is monogaam, onontbindbaar, kinderrijk, met een sterke band die haar onderling verbindt.

De EIGENDOM die wij verdedigen is het private familiebezit, voor het welzijn van de familie, en afgestemd op het gemeenschappelijk welzijn. Persoonlijk bezit is een element van de natuurlijke orde der dingen. Socialisme en communisme verstoren die natuurlijke orde.

WELK MOTIEF BRENGT EEN JONGE MAN ERTOE ZICH AAN TE SLUITEN BIJ DE TFP ?

De jongeman ziet, dat hij moet kiezen tussen de christelijke maatschappij en de wereld van het nieuwe heidendom. De TFP biedt hem een levenshouding binnen de principes van de christelijke beschaving, en leidt hem tot de uiterste consequenties ervan.

UIT WELK MILIEU KOMEN DE MEESTEN VAN DEZE JONGEREN ?

Uit de oude landelijke aristocratie, uit families die rijk zijn geworden in handel en industrie, uit de middelklasse, de arbeidersklasse, studentenmilieus, en emigrantenfamilies. Ze zijn uit

katholieke families, maar pas als ze lid zijn geworden van de TFP worden het katholieken van de daad.

HOE GROEIT DIE OVER- TUIGING ?

Door dagelijkse bijeenkomsten en conferenties, in de meer dan 50 verenigingshuizen over het gehele land. De jonge mensen krijgen daar onderricht in de leer van de TFP, gezien in het licht van moraal en historie.

Propaganda is een van de voornaamste taken van de leden. PROPAGANDA ! Ik heb zelf kranten verkocht op straat. Een lid van de TFP krijgt een cursus in PERSOONLIJKE VERDEDIGING. SOMMIGEN ZIJN GEWAPEND, maar ze maken daar nooit gebruik van. In de centrales hebben we een eigen veiligheidssysteem, waarbij de leden elkaar afwisselen.

De leden dragen allemaal een gekleed pak met das, ofschoon het geen voorschrift is.

VAN WELKE ZIJDE KOMT DE MEESTE TEGENSTAND ?

Van een kleine groep uit de hogere klasse, met name de "sapos" (kikvorsen) : dat zijn de communisten, die in dure auto's rijden.

Echte vijanden van de TFP zijn er echter twee : het COMMUNISTISCH TERRORISME en HET PROGRESSISME, voor al dat met een KATHOLIEKE TINT. Deze laatsten zijn het meest gevaarlijk, want het communisme heeft niet veel repercussie in Brazilië.

HOE VOORKOMT U INFIL- TRATIE VAN PROGRES- SIEVEN EN COMMUNISTEN IN DE TFP ?

Heel eenvoudig door uit onze ogen te kijken. Wij zijn Brazilianen, en zijn op dit punt bijzonder intelligent en met doorzicht begaafd.

Tot zover het gesprek met Plinio Corrêa.

LEDEN VAN DE TFP ZIJN TEGEN HET GEBRUIK VAN GEWELD, MAAR...

De triomf van de jonge mannen van de TFP is, dat ze geen menselijk opzicht kennen. Op straat verkopen ze de krant "Catolicismo" in groepen met een leider aan het hoofd, terwijl ze re-

ligieuze liederen zingen, en telkens de kreet aanheffen: "Tradição, Família, Propriedade".

Luidruchtig getuigen zij van hun geloof en hun ideologie, hetgeen tengevolge heeft, dat ze het laatste jaar hun ledenaantal met 25 t.h. zagen toenemen: van 1200 tot 1500.

Toename van het ledenaantal:
1960: 40 leden
1969: 1200 leden
1970: 1500 leden

De agressie tegen de mannen van de TFP neemt toe. Soms leiden de aanvallen tot een relletje. In Juiz de Fora gingen de winkels dicht, toen 200 studenten en burgers slaags raakten met militante leden van de TFP. Opstootjes bij de ingang van de kerk en op de hoeken van de straten waar ze kranten verkopen, zijn aan de orde van de dag.

In Belo Horizonte wisten verleden jaar twintig TFP-ers een even groot aantal tegenstanders te verslaan, waarbij ze er twee aan de politie konden uitleveren. Deze wijze van reageren is fundamenteel verschillend van de vroegere houding van de TFP: niet ingaan tegen geweld. Bij vroegere incidenten, zoals op het Ignatius College, in Rio werden de jongens van de organisatie in het gezicht gespuwd. Ze boden letterlijk hun andere wang aan, en volstonden met rustig hun zakdoek uit de zak te halen.

STRENGE DISCIPLINE

In hun "republieken" studentenclubs, die in tegenstelling tot andere studentenclubs uitmunten door orde en netheid, kennen de jongelui van de TFP een hiërarchische orde, en onderhouden ze strenge gewoonten. Elk huis heeft een hoofd van ordedienst, die tegelijk beheerder is. Deze wordt het eerst bediend aan tafel.

Hun maaltijden zijn over het algemeen rijkelijk. Het contract met het vrouwelijk personeel wordt opgemaakt volgens rigoureuze maatstaven: ze moeten boven de 50 jaar zijn, katholiek, dagelijks de mis bijwonen, van onbesproken levenswandel zijn (dit laatste moet door de politie schriftelijk worden bevestigd).

Om op de hoogte te blijven moeten de leden dagelijks een krant lezen, die "aanbevolen" wordt: zoals de Jornal do Brasil, de Correio de Minas, en de

Folha de S.Paulo. Maar ze moeten steeds lezen met een kritische blik, om "communistische infiltratie" in deze kranten te signaleren.

DE LEIDERS

De TFP wordt bestuurd door een Nationale Raad, die twintig leden telt.

Aan het hoofd staat Plínio Corrêa de Oliveira.

Hij regelt de campagnes en waakt over de ideologie van de organisatie. Verder is er het Nationale Directorium (financiën en administratie). Het bestaat voorriamelijk uit leden van invloedrijke en traditionele families. Zo zijn er bijvoorbeeld minstens zeven leden van de tak Vidigal en die van Xavier da Silveira. Een van de directeuren is Adolfo Lindenberg, architect, en eigenaar van een van de grootste bouwondernemingen van het land.

In de diverse staten wordt de organisatie veelal bestuurd door importante persoonlijkheden: in Recife bijvoorbeeld door de directeur van de Banco de São Paulo.

Door contributies, giften en maandelijks bijdragen beschikt de TFP over belangrijke inkomsten, om zijn acties tegen het communisme en tegen de zogenaamde "progressieve vleugel" van de Kerk te voeren. In 1967 bedroeg het inkomen Cr. 250.000 (BF. 8.500.000 of f. 200.000).

DE STRIJD

In de nog vrij korte geschiedenis van de TFP (ze ontstond in 1960 uit een groep strijdbare katholieken die haar wortels had in de Maria-congregaties), behaalde ze politiek gezien haar grootste triomfen met haar campagne tegen de echtscheiding (een miljoen handtekeningen) in 1966, en de campagne tot verwijdering uit de kerk van zogenaamde "communistische priesters" (1,8 miljoen handtekeningen) in 1968.

Maar met hun aantal nam ook de pressie van de kerk tegen de TFP toe. Dom Vicente Scherer, kardinaal-bisschop van Porto Alegre, beschuldigde de TFP ervan, dat ze op dezelfde wortels stelde als die, waaruit het integralisme was ontstaan. Volgens protesteerde hij ertegen, dat de militante jongeren met hun leuzen en luidsprekers zich mengden in de zaken van de bisdommen.

Onvermoeid verdediger van de TFP is Dom Giraldo Sigaud, bisschop van Diamantina, berucht om zijn extreem rechtse conservatieve houding.

Van de andere kant wordt Dom Helder Camara door de jongeren van de organisatie "de rode Aartsbisschop" genoemd.

NIET ALLEEN STRIJD OP RELIGIEUS TERREIN...

Maar ook niet-religieuze problemen ontstonden in de TFP. En binnen de organisatie zelf kwam er een gespannen verhouding tijdens het bezoek van President Frei aan Brazilië (De TFP heeft relaties met soortgelijke organisaties in Chili en Argentinië).

Door hun tactiek van persoonlijke benadering neemt het aantal leden van de TFP gestadig toe. Maar ook "kwalitatief" is er vooruitgang, de leden dragen revolvers. Over het algemeen gebruiken ze een klein pistool "Beretta" het, voorkeurs-wapen van James Bond!

Zoals reeds gezegd werd, volgen de leden een cursus in zelfverdediging. Ze werden al meer dan eens ervan beschuldigd, dat ze in hun strijd tegen communisme en progressieve Kerk lijsten met namen aanlegden, en de tactiek van het "aanbrengen" gebruikten.

Een psychiater uit S.Paulo, Angelo Caiarsa, zegt over deze jongens o.a.:

"Het zijn in zichzelf gekeerde jongelui. Ze leven in een wereld van droombeelden, die de materialistische westerse maatschappij verwerpt. Ze doorlopen een proces van afwijzing, en vallen tenslotte in een paradoxale reactie, ze verdedigen in de wereld, wat daarin het meest ingeworteld is, en ze vrezten tot een revolutie gedreven te worden.

De grote paradox is in hen, dat ze, ofschoon ze introvert zijn en mystiek, tenslotte toch gaan vechten voor de verdediging en instandhouding van de materiële wereld, het bezit van de dinde eigendom. Dit alles, omdat ze bevreesd, bang zijn."

Hoe dit ook zij, het schijnt, dat de TFP in een stroomversnelling is geraakt vol gevaren.

Een reserve-luitenant uit Rio Grande, Mario Fernandes, merkt op:

NAZISTEN EN FASCISTEN BEGONNEN OOK MET ZINGEN, SLOGANS EN GEKLEURDE VANEN, ZE EINDIGDEN MET WAPENGEWELD

Ch. Donker
Roermond

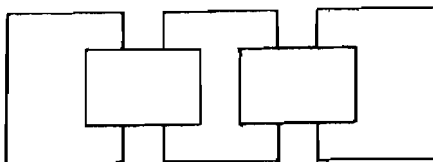
Tijdens de TV-nieuwsuitzending van 3.11 hoorden we o.m. volgend bericht :

"te Warschau ontmoetten de twee verbitterde tegenstrevers elkaar..."

Dat de nieuwslezer beide onderhandelaars meteen dezelfde verantwoordelijkheid toekent is duidelijk. Ter zijner intentie kunnen we bekend maken dat 28 jaar geleden de één piloot was bij de Luftwaffe en... de andere in een concentratiekamp zat. Dit sluit niet uit dat wij de eersten zijn om ons te verheugen dat onderhandelingen tussen de Bondsrepubliek en Polen resultaten boeken. We houden echter van nuances...

Een andere journalist maakte, tijdens dezelfde uitzending, de lezers bekend dat "Vandaag zes Vietcongs werden gedood ondanks de slechte weersomstandigheden..."

Op 7.11 was het dan in de radio-nieuwsuitzending dat we hoorden "de Amerikaanse diplomaten waren te Moskou op een receptie afwezig omdat de twee Amerikaanse generaals, DIE IN DE SOVJET UNIE MET HUN VLIEGTUIG EEN NOODLANDING MAAKTEN, nog steeds niet vrijgelaten werden... " U leest wel een noodlanding. Dit noemt men informatie !

LEZERS SCHRIJVEN ...

WAAROM IS ER NOG GEEN VREDE IN VIETNAM ?

Eind vorig jaar heeft President Nixon het volgende verklaard :

Wij hebben de volledige terugtrekking van alle buitenlandse troepen binnen een jaar aangeboden.

Wij hebben een wapenstilstand onder internationaal toezicht aangeboden. Hanoi heeft echter geweigerd. Zij eisen onze onvoorwaardelijke aanvaarding van hun voorwaarden, dat wij alle Amerikaanse strijdkrachten onmiddellijk en onvoorwaardelijk terugtrekken en dat wij bij het weggaan de regering van Zuid-Vietnam afzetten. De vijand wil alleen maar wachten tot onze strijdkrachten zijn weggetrokken en dan eenvoudig Zuid-Viëtnam binnenrukken."

In zijn memorandum ter gelegenheid van de vijftiende verjaardag van de verdragen van 1954 betreffende Viëtnam

afgesloten te Genève, schrijft het Nationaal Bevrijdingsfront van Zuid-Vietnam het volgende :

"In zijn programma van 8 punten heeft President Nixon misleidende beweringen geformuleerd in verband met de vrije en democratische verkiezingen. De hoofdzaak is echter dat deze verkiezingen werkelijk vrij en democratisch moeten zijn."

In deze zaak is de houding der Verenigde Staten de volgende :

Een algemene verkiezing organiseren terwijl de Amerikaanse troepen Zuid-Viëtnam nog bezet houden. De marionettenregering van Thien-Ky-Huong in stand houden en zich baseren op de zogezegde "Constitutie" van deze regering om deze verkiezingen te organiseren.

Iedereen weet dat zolang de Amerikaanse troepen Zuid-Vietnam zullen bezet houden, zijn bevolking nooit werkelijk vrije en democratische ver-

kiezingen zal kennen vrij van buitenlandse inmenging. Om werkelijk algemene, vrije en democratische verkiezingen mogelijk te maken heeft het FNL met zijn globaal voorstel in punt 4 expliciet het volgende voorzien :

"Het Zuid-Vietnamese volk beslist zelf over het politiek regime van Zuid-Vietnam door algemene, vrije en democratische verkiezingen"

In punt 5 : "De politieke machten die de verschillende bevolkingsgroepen in Zuid-Vietnam vertegenwoordigen moeten onderhandelen over de vorming van een voorlopige coalitie-regering gebaseerd op het beginsel van gelijkheid, democratie en wederzijds respect.

Als men de verklaringen van Nixon en het FNL vergelijkt komt men tot de vaststelling dat ze beiden verkiezingen wensen, maar elk op zijn manier. De Verenigde Staten willen verkiezingen georganiseerd door de administratie te Saigon en beschermd door de Amerikaanse troepen. Het FNL eist eerst en vooral de terugtrekking van alle buitenlandse troepen, het ontslag van de huidige regering in Saigon en vervolgens verkiezingen onder de bescherming van de troepen van het FNL.

Reeds onder de regering van President Johnson was er een voorstel uitgaande van het neutraal milieu dat de volgende oplossing naar voor bracht :

1. de demobilisatie van de troepen van het FNL en deze van het goevernement te Saigon en een gelijktijdig terugtrekken van alle buitenlandse troepen in Zuid-Vietnam.
2. de organisatie van vrije verkiezingen onder neutrale leiding en controle in samenwerking met alle bevolkingsgroepen van verschillende politieke strekking te Vietnam.

Dit voorstel vond echter een slecht onthaal bij de vier verschillende partijen (De Verenigde Staten, de administratie te Saigon, het FNL en de regering te Hanoi). Ieder wil zijn eigen "vrije verkiezingen" opdringen aan zijn tegenstander en niemand denkt er zelfs maar aan neutrale bemiddeling te aangaan bij de organisatie en controle der verkiezingen. En zo duurt de oorlog in Vietnam voort met al zijn verschrikkingen, terwijl men in Parijs praat en blijft voortpraten.

KUCZYNSKI W.
Ekeren 2

TE ZOT OM LOS TE LOPEN.

M. Berard, ambassadeur de France, hield een interessante toespraak tijdens het colloquium in 'de V.U.B. over 25 jaar Verenigde Naties.

M. Berard die lange jaren Frankrijk vertegenwoordigde in de Veiligheidsraad, verdedigde eveneens enkele stellingen na men die... te zot zijn om los te lopen...

Frankrijk onthoudt zich bij alle resoluties over Zuid-Afrika omdat ze zich niet wil mengen in de binnenlandse Zaken van een ander land...

Zo men akkoord gaat met de resolutie die destijds in de V.N. gestemd werd inzake de oorlog in Algerië dan moet men, volgens M.Berard, ook aanvaarden dat de V.N. tussenkomt in Bretagne of in de Communautaire problemen in België.

Tijdens hogergenoemd colloquium werden de aanwezigen vergast op een stukje "inside" informatie. Staatsminister H.Rolin, nam een tiental jaar geleden, als lid van de Belgische afvaardiging, deel aan de werkzaamheden van de Algemene Vergadering. Deel uitmakend van een commissie die een resolutie voorbereidde over "agressie" had H.Rolin een tekst voorbereid waarmee ook de andere leden van de Belgische delegatie akkoord gingen. De Belgische ambtenaren van de V.N. vestigden zijn aandacht erop dat, vooraleer dit voorstel in te dienen, hij de mening moest vragen aan het Ministerie van Buitenlandse Zaken te Brussel. En... uit Belgenland kwam dan het antwoord, vraag de mening aan de Amerikanen, Engelsen en Fransen. Wanneer zij geen bezwaar hebben dan kunt u uw voorstel indienen. Intussen zegt men dat we onafhankelijk zijn...

Een inwoner van Hanneche stond terecht voor moord. De Krijgsauditeur een van die echte goeie patriotten zegde tijdens de rechtszitting dat de verdachte niet heel verstandig was, ongeveer hetzelfde niveau van alle inwoners van Hanneche...

Misschien, verklaarde de burgemeester, heeft de substituut hier de 66 personen bedoeld wiens naam op het gemeentelijk dodenmonument voorkomt. We zullen aan de h. Piret vragen of het "de zotten" zijn die door de militairen naar het front gezonden worden om zich te laten neerschieten...

Het is zeker lovenswaardig dat, na de ramp die Oost-Pakistan treft, ook in ons land een solidariteitsactie gevoerd wordt. Dat dit echter opnieuw moet uitgaan van zes verschillende organisaties: Caritas Catholica, Rode Kruis, Oxfam, Socialistisch Steunfonds, Unicef en Liberaal Solidariteitsfonds is echt weer iets op zijn Belgisch...

VREDESFONDS

M.N.Deprez-Gentbrugge : 100 fr.,
M.Van Daele - Veurne : 20 fr.,
M.M.L.Daghelet - Oostende : 50 fr.,
M.Vanhooom - Westkerke : 60 fr. Voor
"Vrede" - Oostende : 250 fr.

OOSTENDE

LOS PAYAS

Zang en dans uit Bolivië

Maandag 7 december om 20.15 u in het Feestpaleis

Ingericht door de Kontaktgroep van Vooruitstrevende Kulturele Verenigingen: Vermeylenfonds, Centrum voor Volksopvoeding, Ontmoeting en Volkshogeschool.

Met de medewerking van de Belg. Unie voor de Verd. van de Vrede, Kristelijke Middenstand en Burgersvrouwen, Davidsfonds, Dialoog, Eeuwige lente, Humanistische Jongeren, Intern. Society of Friends, Jeugdclubs De Kim en Non Stop, Jonger dan je denkt, Jong Socialisten, De Klienker, Katholieke Arbeidersvrouwenliga, Kommunistische Jeugd, Jeugdclub Ter Duinen, Uitstraling VUB, Verbond Vlaamse Academici, Vlaamse Klub Kust, Vlaamse Volksbeweging, Willemsfonds.

GESCHENKENFOOR

Originele folkloristische en utilitaire eindejaarsgeschenken uit de ganse wereld.

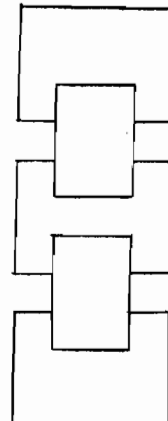
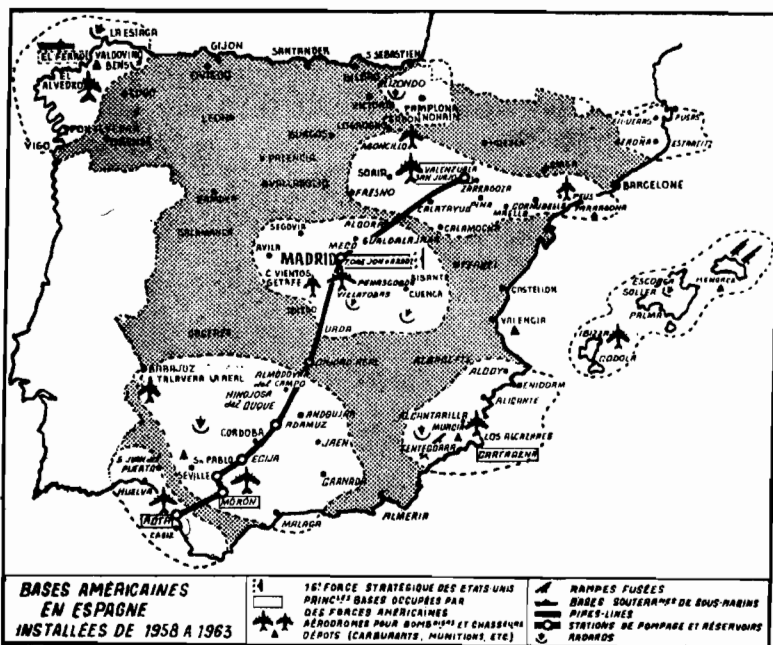
In het Hotel "PRINSENHOF" Ieperstraat 22

vrijdag 10 dec. van 19 tot 22 u.

zaterdag 11 dec. van 10 tot 20 u.

zondag 12 dec. van 10 tot 19 u.

ingang vrij

BUITENLANDSE BASISSEN IN SPANJE

Een interview met Marcos Ana

BESPREKINGEN HEBBEN PLAATS VOOR HET VERNIEUWEN VAN DE SPAANS-AMERIKAANSE AKKOORDEN OVER HET GEBRUIK VAN DE MILITAIRE BASISSEN ; VERSCHILLENDE KOMMENTAREN WIJZEN OP MOEILIKHEDEN IN DIT VERBAND. WAT IS UW MENING HIEROVER ?

In maart verviel de termijn van de vernieuwing der akkoorden maar de besprekingen gaan verder. Militaire commissies onderhandelen in 't geheim te Madrid om de verkoopvoorwaarden te regelen. De crisis in die besprekingen heeft de onderworpenheid van het Franco regime en de minachting van de Amerikanen voor hun vazal nog meer doen uitkomen. De frankisten hadden gehoopt dat de internationale spanning (het deserteren van enkele partners en de weigering van sommige anderen om zich te late omschakelen in Noord-Amerikaanse basissen) hun zou toelaten nieuwe voorwaarden te stellen voor het verhuren of het verkopen van Spaans grondgebied. Op demagogische en cynische wijze trachtten zij een zekere waardigheid (?) aan de besprekingen te geven door te wijzen op het gevaar van de basissen voor Spanje en het Spaanse volk. Zij vroegen nog meer dollars (7 miljard B.Fr.) en wilden meteen Spanje doen beschouwen als een verdedigingsmiddel, een poort van West-Europa. Maar de Amerikanen hebben het been stijf gehouden en

buiten de opruimingsprijs van 1,5 miljard B.Fr. hebben zijn geen enkele voorwaarde aanvaard die hun zou verplichten een verbintenis aan te gaan met een land dat niet eens een bondgenoot is maar alleen een onderdanige knecht die bovendien nog zwaar ziek is.

Verschillende Amerikaanse kranten trekken ten strijde tegen "de gevaarlijke verbintenissen van de USA met Spanje". De "New-York Times" schrijft "dat die basissen zich zouden omvormen in haarden van wrok tegen de Amerikanen". Deze vrees is te begrijpen ; we mogen niet uit het oog verliezen dat de huidige besprekingen voor het vernieuwen van de akkoorden zwaar vallen voor een derde belanghebbende namelijk het Spaanse volk, zijn strijd en zijn verzet. En het zijn niet de eisen van een minister Castiella, noch een handvol dollars min of meer die de oorzaak zijn van deze schijnbare "onbaatzuchtigheid" en de "voorzichtigheid" der Verenigde Staten maar wel de groeiende macht van deze derde geïnteresseerde, de crisis van het frankisme die haar hoogtepunt bereikt en het vooruitzicht op politieke veranderingen in Spanje.

WELK GEVAAR IS ER AAN DEZE AKKOORDEN VERBONDEN EN IN HOEVER KOMEN DE SPAANSE BELANGEN IN HET GEDRANG ?

Het gevaar van deze Amerikaanse basissen voor ons land kan zelfs door de frankisten niet geloofwaardig worden. Spanje is een militaire enclave geworden, een strategische scharnier die twee zeeën verbindt. De enige Europese basis voor Polaris onderzeeërs bevindt zich te Rota in Spanje.

Ons territorium is bezaaid met installaties, luchthavens en opslagplaatsen voor atoomwapens. Wat zou er van ons land worden bij het uitbreken van een oorlog of zelfs maar een ongeval zoals te Palomares, dat de verwoestende krachten zou ontketenen die in ons land zijn opgeslagen ?

Deze basissen moeten verdwijnen.

Zij kunnen belangrijk zijn voor de frankistische politiek maar zeker niet voor het blijvend belang van de Spaanse natie. Spanje heeft er niet alleen alle belang bij deze akkoorden niet te vernieuwen en de Noord-Amerikaanse basissen te ontmantelen maar daarenboven nog een onafhankelijke politiek te voeren wars van de blokken, een politiek van scheppende neutraliteit die de veiligheid en de soevereiniteit van ons land zou waarborgen en die zou bijdragen om de vrede in Europa en in de wereld te versterken.

Zij kunnen belangrijk zijn voor de frankistische politiek maar zeker niet voor het blijvend belang van de Spaanse natie. Spanje heeft er niet alleen alle belang bij deze akkoorden niet te vernieuwen en de Noord-Amerikaanse basissen te ontmantelen maar daarenboven nog een onafhankelijke politiek te voeren wars van de blokken, een politiek van scheppende neutraliteit die de veiligheid en de soevereiniteit van ons land zou waarborgen en die zou bijdragen om de vrede in Europa en in de wereld te versterken.

IN WELKE MAAT KOMT DIT FEIT TE PAS IN DE HUIDIGE POLITIEKE SAMENHANG EN MET BETREKKING TOT DE STRIJD VAN HET SPAANSE VOLK ?

Het vindt zijn plaats in de internationale politieke samenhang maar ook in de crisis die de diktatuur doormaakt. De akkoorden met de V.S. en de aanwezigheid van de Amerikaanse troepen in Spanje zijn een geruststelling voor het onpopulair frankistisch regime dat zich omsingeld voelt door de oppositie. In de strijd tegen het volk en de democratische toekomst van Spanje rekenen de frankisten tenslotte op de tussenkomst van deze groepen "tegenover het kommunistisch gevaar".

Dit is de ware reden waarom de frankisten zich ongerust hebben gemaakt over deze Noord-Amerikaanse onbaatzuchtigheid ten overstaan van de vernieuwing van de akkoorden en waarom ze bereid zijn over te gaan van de aanmatiging tot de "onvoorwaardelijke overgave" om toch maar de Amerikanen in Spanje te mogen houden.

Wat de VS betreft, deze hebben zich niet minder ongerust gemaakt over de crisis die het frankisme doormaakt en de uitbreiding van de oppositie. Waar is de uitweg voor deze toestand ? Waar kunnen de verplichtingen met Franco de VS leiden en in hoever kunnen deze verplichtingen de toekomstige betrekkingen met een democratisch Spanje compromiteren ? De commissie der buitenlandse betrekkingen van de Amerikaanse senaat, gepresideerd door Fulbright, betoont haar ongerustheid : "de Amerikaanse militaire aanwezigheid is een soort compromis om het frankistisch regime te steunen in geval van binnenlandse onlusten". Het is onbetwistbaar dat de militaire basissen in Spanje en de hieruit voortvloeiende steun aan de frankistische regering steeds meer onpopulair worden voor de Noord-Amerikaanse publieke opinie.

HOE REAGEERT HET SPAANSE VOLK OP DEZE ONDERHANDELINGEN ?

Ondanks de harde repressieve maatregelen in ons land wordt er sterk geijverd tegen de politiek der basissen van het frankisme ; dit bewijzen de recente acties en publieke manifestaties, evenals het ondertekenen van documenten door talrijke personaliteiten. Amerikaanse officieren werden zelfs in het openbaar gelyncht. Op 26 maart jl. uiterste datum voor het vernieuwen van de akkoorden, hadden bliksemmanifestaties plaats te Madrid, Barcelona, Tarassa, Valencia, onder de kreet van "Fuera Los Yanquis de España" (Amerikanen in Spanje buiten). Maar het meest interessante is wel de uitbreiding en de verspreiding van de reactie tegen de anti-nationale politiek van het frankisme. Zelfs in het leger is er tegenspraak en komt er een zekere ongerustheid aan het licht. Onlangs werd tijdens een manifestatie van enkele duizenden carlisten te Navarra, waar ook verscheidene Spaanse officieren in uniform aan deelnamen, Franco er van beschuldigd Spanje in stukken te verkopen.

Een concert dat door de fanfare van de XVI Noord-Amerikaanse luchtvloot onlangs te Bilbao was voorzien werd wegens protest van de bevolking bij het begin onderbroken. Ondanks de officiële censuur geeft ook de pers uiting aan haar ontevredenheid. De politiek der basissen is onpopulair in Spanje en zij zal het hoe langer hoe meer worden.

WAT NU DIE ZELFDE STRIJD BETREFT, WELK VERBAND IS ER TUSSEN ZIJN BIJZONDERE OBJEKTIEVEN EN DE ALGEMENE OBJEKTIEVEN VAN DE WERELDAKTIE VOOR DE VREDE ? IN HOEVER BAART DEZE ZORGEN BIJ DE BEVOLKING ?

De strijd die wij in Spanje voeren tegen de Noord-Amerikaanse basissen en de oorlogspolitiek van het frankisme is nauw verbonden met de zaak van de vrede in Europa en in de wereld. Dit geldt voor ieder volk maar toch speciaal voor het onze. "De vrede doodt Franco" hebben wij reeds meermaals gezegd. Franco is uit de oorlog geboren ; hij heeft zijn bestaan verlengd met de zuurstof van de koude oorlog en hij gaat verder, gesteund door de mogelijkheid van een oorlog. In een wereld waar vrede zou heersen zou Franco en zijn regime verstikken.

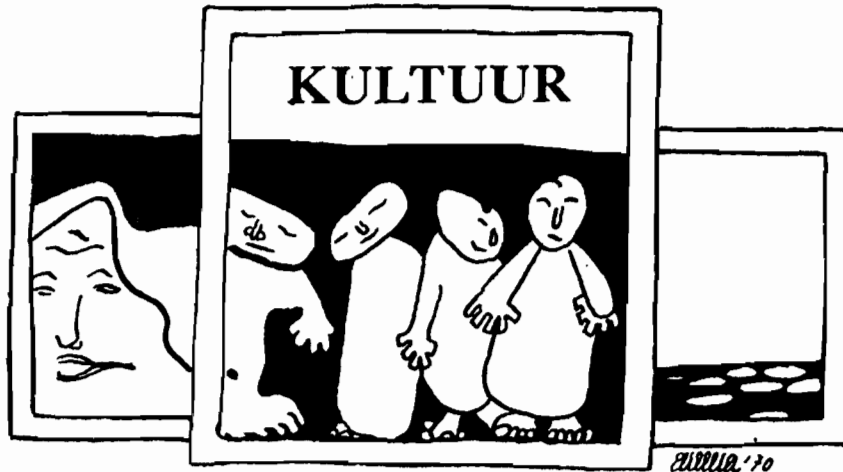
Door onze aktie tegen de promotoren van nieuwe oorlogen strijden we tegen Franco. Door onze strijd tegen het frankisme dragen wij rechtstreeks bij tot een duurzame wereldvrede.

EN OM TE BESLUITEN', GELOOFT U DAT DEZE AKKOORDEN ZULLEN ONDERTEKEND WORDEN ?

Helaas ja. De frankistische regering zal er haar eer en de dollars bij verliezen en toch de voorwaarden van het Pentagon aanvaarden.

Maar de vernieuwing der akkoorden zal een groter gevaar voor Spanje betekenen door het slaafs en anti-nationaal karakter van de diktatuur te bevestigen. De algemene ontevredenheid zal toenemen ook in het leger dat zich zal gekrenkt voelen in zijn nationale trots maar de strijd van het volk zal zich vooral keren tegen de basissen en tegen de frankistische politiek van slaafsheid en oorlog.

FERNAND LÉGER

Het is zeker onze bedoeling niet hier een uitgebreide uiteenzetting te brengen van het leven en het werk van Fernand Léger. Tientallen boeken werden aan hem gewijd en na het lezen van deze komt men altijd tot de bedenking dat die "vent" nog niet voldoende gekend is, d.w.z. niet naar zijn waarde geapprecieerd door de specialisten, niet genoeg gekend door de leek. Het kan hier dan ook de plaats niet zijn om dat NU te doen. De bedoeling is enkel enige woorden uitleg te geven over de kunstenaar wiens werken (of liever de reproducties ervan) dit jaar door de B.U.V.V. als wenskaarten worden verspreid.

Als mijlpalen van zijn leven kunnen we volgende data vooropstellen: op 4 februari 1881 werd hij te Aregentan geboren als zoon van een ossenmenner. Start eerst met architectuurstudies en begint van ca. 1903 te schilderen. Hij volgt in 1914-1916 de campagne in Argonne en is in 1916-1917 als brankardier aanwezig bij de gevechten te Verdun.

Tot de tweede wereldoorlog bouwt hij verder aan de uitwerking van een volkomen eigen stijl; deze opzoekingen zullen doorgevoerd worden in de Verenigde Staten, waar hij - zoals veel van zijn collegas - van 1940 tot 1945 verblijft. Hij zal er samen met Darius-Milhaud, Focillon en Maurois les geven aan de Universiteit te Yale. Op 17 augustus 1955 sterft hij te Gif-sur-Yvette bij Parijs.

In "Vrede" past het daarbij te vermelden dat hij niet alleen een actief vredesmilitant was maar ook deelnam aan het congres te Wroclaw in 1948 waar de Wereldvredeesraad werd opgericht.

Doorgaans wordt zijn kunst gekoppeld aan de vóór-oorlogse (1914-18) ontwikkeling van wat men ook wel een zijn "tubistische" (in plaats van cubistische) of "machtenistische" kunst noemt, en dit alhoewel deze strekking pas een echte ontwikkeling zal kennen na de oorlog. Het blijft kenmerkend voor deze kunstenaar, - die men tot de vier grote cubisten rekent (Picasso, Braque, Gris, Léger) -, dat hij altijd een eigen stijl heeft ontwikkeld. Zoals de postkaarten het ons tonen is die met deze van geen enkel andere kunstenaar te vergelijken. Niet alleen kent zijn kunst een genuanceerde ontwikkeling, hij is eveneens actief geweest op verschillende terreinen van de plastische kunsten. Men denkt bv. aan de Kerk van Comfaivre met zijn vitraux, het memo-

riaal voor de Amerikaanse soldaten dat zich te Bastogne bevindt, de polychrome versiering van het hospitaal van Saint-Lo, de Kostumes en de Scène van bvb. "Bolivar" van D. Mimhaud, de illustraties van talrijke boeken, de film "l'Element mécanique" die allen op het actief van Léger moeten gezet worden.

Vertrokken als leerling-architect evolueert hij zeer snel naar de schilderkunst en werkt eerst op impressionistische en neo-impressionistische wijze, later begint hij dan cubistisch te werken. Tijdens de oorlog zullen de machines en de onmenselijkheid van de oorlog een zeer grote invloed op hem hebben. De periode na 14-18 toont dan ook herhaaldelijk de mechanische wereld en de plaats die de mens er in bekleedt.

Al te dikwijls heeft men dit als bewijs willen beschouwen van Légers filosofie nl. dat de mens één zou zijn met de machine. De schilder toont inderdaad de alienatie van de techniek maar ook het feit dat we deze techniek nodig hebben en gebruiken moeten.

Zelden bereikte de poëzie dan ook een grotere intensiteit. We kunnen gerust zeggen dat zijn kunst vanop dat ogenblik en tot aan zijn dood zich steeds verder op uiterst persoonlijke wijze zal ontwikkelen.

Bepaalde periodes kunnen misschien van mindere waarde lijken (bvb. deze van "objecten in de ruimte" die men soms als de voorloper van de Pop-Art beschouwt) doch zij vormen steeds een uiterst VERANTWOORDE SCHAKEL in zijn evolutie en dit tot en met zijn laatste periode (ong. 45-55) waarin zijn kunst niet alleen een soort apotheose bereikt op plastisch vlak maar ook waar de sociale aspiraties van zijn kunst het meest voelbaar en het meest present zijn. Een van de voornaamste zorgen van Léger is inderdaad altijd geweest zijn kunst bereikbaar te maken voor iedereen vnl. voor de arbeiders. Hij dacht - terecht - dat de moderne kunst geen concessies kon doen en terug vallen in de fouten van het socialistisch realisme maar dat het die verkeerde opvoeding is die de kinderen krijgen en de maatschappij-structuur die aan de basis ligt van de breuk tussen de arbeiders en de kunst (breuk die in de Renaissance gezocht moet worden). Hij heeft ook altijd dit ideaal voor ogen gehad en deze laatste periode is er symptomatisch voor.

We hopen Léger een beetje vertrouwd te hebben gemaakt door deze korte tekst en door de reproducties van enkele

van zijn werken die we als wenskaarten voor 1971 aanbieden.

(uiterst) beknopte bibliografie.

DELEVOY R - *Fernand Léger* - Genève. Skira 1960

DEROUDILLE R - *Léger* - Club d'Art, Bordas 1968

GARAUDY R - *Pour un réalisme du XX siècle. Dialogue posthume avec F. Léger.*

LEGER F - *Fonctions de la peinture (verz. teksten)* Paris, Gonthier 1965

VALLIER A - *La vie fait l'oeuvre de F. Léger*; Paris Cahier d'art, 1954

VERDET A - *F. Léger - Le dynamisme pictural*; Genève P. Cailles 1955.

ONZE WENSKAARTEN VOOR 1971

Na in vorige jaren de medewerking verkregen te hebben van bekende kunstenaars als P.Picasso, F.Masereel, R.Somville, R.Servais voor de uitgave van onze wenskaarten ontvingen we voor onze "kaart" 1971 de zeer vriendelijke hulp van het Museum "Fernand Léger" te Biot en van de echtgenote van deze overleden wereldberoemde franse kunstschilder.

We kunnen aan onze lezers dus zeer prachtige en originele wenskaarten aanbieden.

Vijf verschillende kaarten - reproducties in kleuren - zijn te bekomen aan 5 voor 50 fr. (met omslag).

Een wenskaart van een groter formaat kost 12 fr en een dubbele kaart waarvan wij een beperkt aantal in voorraad hebben, 15 fr.

Wenskaarten "Frans Masereel" zijn eveneens steeds te bekomen aan 8 voor 50 fr. (met omslag) en onze mooie Amerikaanse wenskaart (met als opschrift "de oorlog is niet goed voor kinderen en andere levende wezens) aan 6 voor 50 fr (met omslag).

Al deze wenskaarten zijn te verkrijgen door overschrijving van het bedrag (plus verzendingskosten - 2,50 fr per pakket) door overschrijving op Prk. 10.112.88. van de B.U.V.V.-Vlaams Comité, Gent.

Fernand Léger

INTERVIEW : Paul Van Gysegem

Geboren in 1935, beeldhouwer, graficus, jazzmuzikant

Engagement ?

Eigenlijk wel en dit vooral de laatste jaren. Het is niet zo gemakkelijk naar voren te brengen wat dit engagement voor een kunstenaar is. Men moet een zekere positie kiezen. Voor mezelf is dit in ieder geval een weigering t.o.v. wat geldt als officiële kunst. Mijn werk is meer geworden dan een zuiver abstrakte en esthetische boodschap zoals dit een tijdje terug het geval was.

Wie of wat behelst die officiële kunst ?

Ik bedoel met 'officiële kunst' deze strekkingen die zich volkomen integreren in het maatschappelijk systeem. Bijvoorbeeld, hebben we konstruktivisme; minimal art enz..., die gelden als typisch westers en waarvan men beweert dat zij dank zij het kapitalisme tot stand kwamen. Ik wil daarbuiten staan. Vooral wil ik eerlijk blijven, wil ik dat maken wat mijn levensbeschouwing naar voor brengt, volkomen los van alle eerbetuigingen.

Publiek ?

Ik bereik een minderheid en ben daarmee tevreden. Het is trouwens utopisch te geloven dat men de massa zou

moeten bereiken. Ik kan dan dadelijk beginnen aan een produktie van gekleurde tuinkabouters. De mensen die ik bereik behoren niet tot de zogenaamde elite. Ik geloof wel dat de verschillende lagen van de bevolking vertegenwoordigd zijn in die minderheid. Het gaat hier uiteraard wel over een bewuste minderheid en het begrip 'bewust' slaat hier zowel op een sociaal - economisch bewustzijn als op een metafysisch bewustzijn, nl. dat de persoon in kwestie zich bewust is van de tijd waarin we leven en zichzelf daarin kan situeren t.o.v. de verschillende deelsystemen die zijn wereld uitmaken. Ik geloof wel dat het duidelijk is dat een dergelijk bewustzijn het 'kritisch zijn' impliceert. Indien hier voortdurend sprake is van een minderheid dan is dat hoofdzakelijk het gevolg van de opvoeding die absoluut niet toereikend is. De mens wordt onvoldoende kritisch geschoold. Tenslotte kan men de opmerking maken dat het onderwijs het produkt is van een maatschappelijk systeem waarin bewuste, kritische mensen blijkbaar niet gewenst zijn.

Je werk, waarin de mens het middelpunt is, lijkt mij tamelijk humanistisch.

Inderdaad, ik maak meestal statische, verscheurde mannen- en vrouwenfi-

guren, nogal aggressief zelfs. Zij drukken een waarschuwing uit en een aanklacht uit tegen de wereld opgebouwd door de mens. Een fundamenteel geloof aan die mens blijft echter steeds aanwezig, wat nogal naïef kan zijn.

Is een engagement, volkomen gebonden aan artistieke uitingen voldoende voor jou ?

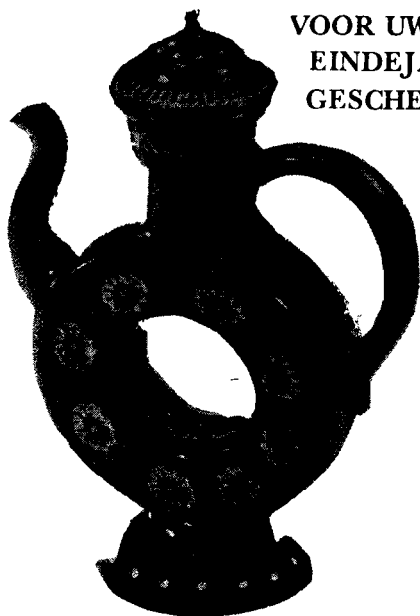
Ik denk dat ik als kunstenaar moeilijk verder kan gaan zonder dat de kunst zelf eronder lijdt. Een typisch voorbeeld vindt men in de muziek waarin uitdagen en protesteren zodanig op de voorgrond treedt dat het esthetisch element volkomen verdwijnt en waardoor, naar mijn gevoel, de inhoud veel gemakkelijker kan overgedragen worden. Gevolg : het mist zijn doel. Volgens mij is Breughel een prachtvoorbeeld van iemand die de juiste dosis aanklacht en goede kunst verwerkt heeft tot een geheel.

Zou je je kunst in dienst van een ideologie kunnen stellen ?

Dat zou ik kunnen en willen doen indien ik een ideologie zou vinden waarin ik kan geloven. Noch in de ideologie van het westers kamp, noch in de ideologie van het oosters kamp kan ik geloven vermits beide uitermate onkritisch zijn tegenover zichzelf en hun verwezenlijkingen. Mijn werk is voor beide een waarschuwing en van beide een aanklacht. Ik blijf liever op mijn eiland dan door gelijk welke vorm van diktatuur te werken, hoe gering deze diktatuur ook mag schijnen.

Dit klinkt buitengewoon bitter !

Inderdaad ben ik vrij pessimistisch. Welke reden kan men hebben om optimist te zijn wa de nabije toekomst betreft. Ik ben trouwens argwanend van natuur. Zowel wat mijn plastisch als mijn muzikaal werk betreft wil ik bereiken dat men zich de vraag stelt : 'waarom doet hij nu niet dat wat gewaardeerd wordt op 't ogenblik, wat maakt hij nu weer ? ' Dat valt op, dat valt op dat ik mij absoluut niet wil integreren. Een kunst die aanklaagt kan niet aanvaard worden. Een kunst die aanvaard wordt verliest alle mogelijkheid tot reageren. Die weigering tot integratie tracht ik op de verschillende gebieden waarop ik actief ben te bereiken.

VOOR UW
EINDEJAARS-
GESCHENKEN

EXCLUSIEF VOOR GENT
Handgeweven Kilims en Gobelins, alsook kunst-
en folkloreartikelen uit Polen.

KUCNEROWICZ
St. Jansvest 9 (bij Kortedagsteeg) Gent.

BIJ

BOEKEN- ARSENAAL

Lamstraat 14
9000 GENT

Tegen zeer lage en uitzonderlijke prijs
**OPKOMST EN ONDERGANG VAN
HET DERDE RIJK**

Geschiedenis van het Nationaal-socia-
listisch Duitsland.

door William L. Shirer : Gebonden in
2 delen slechts 290 Fr.

Een **DOKUMENTBOEK DIE IEDER
VAN ONS MOET BEZITTEN.**

SCALDIA VOLGA

stelt voor :

de nieuwe SCALDIA - MOSKVITCH 412

verdelers : Garage Gentil Schouteet
Torhoutsteenweg 8
Leffinge - Oostende - tel. 059/75445

FESTIVAL "DE RUSSISCHE WINTER"

KERSTFEEST TE MOSKOU VAN 22 TOT 28 DECEMBER
PER VliegTUIG - ALLES INBEGREPEN : 7.250 fr. (toeristenklasse)

NIEUWJAAR VIEREN IN DE U.S.S.R.

8 DAGEN IN MOSKOU EN LENINGRAD per "ILJOESJIN 62"
VAN 26 DECEMBER 1970 TOT 2 JANUARI 1971
PRIJS : 13.500 fr. VERBLIJF IN EERSTE KLASSE

voor inschrijvingen en bijkomende inlichtingen zich wenden tot de afdeling toerisme van de
belgo-sovjetse vereniging
middaglijstr. 21 - 1030 Brussel - Tel. 02/17.06.68 - 17.06.79 - Toel. kat. A nr. 1288

BOEKHANDEL

ULENSPIEGEL

Abdijstraat 147 Antwerpen (KIEL)
Tel. 03/37.94.18
Postchecknummer :
1074.24 (t.n.v. G. Vercammen)

leerboeken voor onderwijs
van elke graad - woordenboeken
encyclopedieën - technische en
wetenschappelijke werken -
reisgidsen - baankaarten
alle bestellingen in binnen- en buitenland

CORMAN

De grootste keus
boekhandel

CORMAN

Corman-Europa
28-30 Ravensteinstr.
1000 Brussel

Corman-Oostende
51 A.Buytstraat
8400 Oostende
Tel. 059/727.24

Corman-HetZoute
169 Kustlaan
8300 Knokke
Tel. 050/618.28

Corman-pocket
9 Strandhelling
Knokke-Het Zoute

GENTS AKADEMISCH KOOPERATIEF - GAKKO s.v.

Bureelartikelen
Papierwaren
Schrijfmachines
Labojassen

Pockets
Kranten
Drukkerij
Uitgeverij

Speciale voorwaarden voor studenten en verenigingen.

GAKKO s.v. St. Pietersnieuwstraat 85 - Gent - Tel. 23.03.43

DUITSE KVALITEIT
LOEWE OPTA GRUNDIG
BAUKNECHT AEG
KORTING TELEFUNKEN
DUAL

europa electronic

OOSTENDE a. pietersl.-stockholmstr. aan 't stadhuis
thomas van loostr. (naast S.E.O.) OPEX

EUROPA - ELECTRONIC
geeft aan de lezers van "Vrede"
bij alle aankopen een speciale
korting.

ontwerp. Jan Verwest 1972

VREDE

**tijdschrift voor internationale
politiek en vredesproblemen.**